

Glasnik MIRA

Godište V. • Broj 8 • Međugorje • Kolovoz 2010. • Cijena 2,5 KM / 10 kn

Majko Kristova,
moli za nas!
Sveti Jakove,
moli za nas!

Draga djeco!
Iznova vas pozivam, slijedite me s radošću. Sve vas želim voditi svom Sinu i vašem Spasitelju. Niste svjesni da bez Njega nemate radosti i mira, a ni budućnosti, ni života vječnog. Zato, dječice, iskoristite ovo vrijeme radosne molitve i predanja. Hvala vam što ste se odazvali momu pozivu.

(25. srpnja 2010.)

Iz sadržaja

Poruka za sadašnji trenutak
Djeco moja,
nasljedovatelji moji
budite!

vlč. Adalbert Rebić

U prvom susretu
s djecom spoznao sam
da je riječ o autentičnom
duhovnom događaju

vlč. Tomislav Ivančić

Svjedočanstvo
Svećenik-egzorcist: Ja
više ne mogu živjeti bez
Međugorja

o. Leonidas

Meditacija
Isplativi godišnji
odmor

s. Dominika Anić

Iz života Crkve
Sloboda se mora
dogoditi u nama
mons. Ante Ivas

Svjedočanstvo
Ozdravljenje u
noćnoj svjetlosti
Neba

Silvia Buso

Promišljanje

Marija – hodočasnička zvijezda mora i luka spasa

Odakle je i zašto Marija u katoličkom svijetu toliko obožavana i popularna? Odgovor je možda dan već na prvim stranicama Biblije. Ako je Eva majka svih živih, ako čovjek u sebi nosi žudnju za životom i životvornom snagom, onda bismo mogli reći: Eva je svojim neposluhom udaljila čovjeka od Boga. Naspram Eve imamo Mariju koja je poslušna vjernica, od Boga izabrana i odlikovana – puna milosti – slobodna od grijeha, ne zavodnica, ne tašta 'zvijezda' s pozornica ovoga svijeta, nego ponizna Djevica, Gospodinova Majka, Majka koja donosi život svim vjernicima.

fra Tomislav Pervan

Marija je neotuđiva sastavnica vjerskoga poklada i vjernih štovanja od samih vjernih početaka. Pronaći ćemo je posebno u Lukinim izvješćima u Novome zavjetu – u Evanđelju i Djelima apostolskim. Po njoj dođe spas i Spasitelj na ovaj svijet, ona je među učenicima koji iščekuju izljev Duha Svetoga. Već od trećega stoljeća Crkva i vjernici mole „Pod obranu se tvoju utječemo“, molitvu koja se i danas nebrojeno puta svakodnevno (iz)moli. Mariji se hodočasti, napose u ljetnim mjesecima, kad se slavi vrhunac njezina života i njezinih svetkovina, uznesenje na nebo – Velika Gospa i Marija Kraljica neba i zemlje. Njezina su svetišta uvijek prepuna, dok su (danas) župne crkve gotovo poluprazne. Hodočašćenje je jedan od temeljnih stupova ako ne vjere (kao u islamu), a ono ipak kršćanske kulture i prak-

Fotografiju na naslovnici snimio Foto Đani

GLASNIK MIRA | Utemeljitelj i nakladnik: Informativni centar MIR Medugorje | Glavni urednik: Krešimir Šego | Lektor i korektor: Dragan Naletilić | Adresa: Glasnik mira, Gospin trg 1, 88266 Medugorje, BiH | Tel.: 00 387 36 650 200; 653 327 | Faks: 00 387 36 651 300 | Služba pretplate: 00 387 36 653 342 | E-mail: glasnikmira@medjugorje.hr | Internet: www.medjugorje.hr
Grafičko oblikovanje: Shift, Mostar | Tisak: Fram-Ziral, Mostar | List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete, znanosti, kulture i športa Hercegovačko-neretvanske županije pod brojem R-05-05-42-2175-86/06 od 12. siječnja 2006. | Godišnja pretplata (12 brojeva): Hrvatska 120 HRK, BiH 30 KM, europske zemlje 30 €, Švicarska 50 CHF, USA i Kanada 42 €, Južna Amerika 48 €, Australija 51 €

UPLATA PRETPLATE: Iz BiH u KM: Informativni centar MIR Medugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: Unicredit Bank, Žiroračun broj 33 8120 2 20114 5352 | **Iz Hrvatske u HRK:** Informativni centar MIR Medugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: Societe generale - Splitska banka d.d., Nalog 14, Broj računa: 2330003-5100201682 | **Iz Njemačke u eurima:** Informativni centar MIR Medugorje d.o.o. Čitluk, Gospin trg 1, 88266 Medugorje. Naziv banke: LIGA BANK EG, Kontonummer: 2155044 (za Glasnik mira), BLZ: 75090300 | **Iz Švicarske u CHF:** Katholische Kroatienmission, Postfach 9057, 8036 Zürich. Naziv banke: UBS AG Zürich - Wiedikon (0270/00), Kontonummer: 805418.40A (za Glasnik mira), IBAN: CH63 0027 0270 8054 1840 A, BIC: UBSWCH33HAN, UBS Postkonto Nr: 80-2-2 | **Iz svih europskih zemalja u eurima:** Informativni centar MIR Medugorje d.o.o. Čitluk, Gospin trg 1, 88266 Medugorje. Naziv banke: LIGA BANK EG, Kontonummer: 2155044 (za Glasnik mira), BLZ: 75090300, BIC: GENODEF1M05, IBAN: DE88750903000002155044 | **Za sve valute iz drugih zemalja:** Informativni centar MIR Medugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: UniCredit Bank, SWIFT: UNCRBA 22, IBAN: BA 39 3380 6048 0281 0221

► se. Prvi je hodočasnik bio Abraham koji je dobio od Gospodina nalog da izide iz svoje zemlje, svoga naroda, plemena i obitelji. Zапutio se na put bez povratka, bez povratne karte. Nikad se više nije vratio u stari zavičaj. Isus je kao Židov redovito hodočastio u Jeruzalem, učenike je slao na misijska putovanja još za svoga javnoga djelovanja. On zapravo i nije imao stalna boravišta. Bio je trajni putnik i gotovo beskućnik na ovoj zemlji.

Prigoda za razmišljanje i molitvu

Temeljni nalog apostolima i učenicima nakon uskrsnuća a prije uzašašća na nebo bijaše odašiljanje u cijeli svijet, navještaj Radosne vijesti svim ljudima, sve ljude krstiti u ime trojstvenoga Boga. Njihovo je biti glasnici, misionari, *angeloi*. Misijski nalog svima da pođu u cijeli svijet samo pojašnjava kako pokretljivost učenika i poslanje spadaju na temeljne značajke samoga kršćanstva. Upravo su prvi misionari u ranoj Crkvi bili krajnje pokretljivi. Krist nas poziva iz svagdana, iz svijeta, na zapućivanje, na traženje, ali i svjedočenje. Čovjek treba otkriti Boga, a da bi se to moglo, treba se zaputiti, krenuti na put. Put duha, put u daljinu, put u visine (ne samo duhovne). Isus poziva da se čovjek zaputi za njim, da ga nasljeduje. Makar hodočašćenje po sebi nije misionarsko putovanje svjesnih kršćana, ipak se hodočasnik zapućuje na stanovito vrijeme iz svoga svagdana, ostavlja sve svoje sigurnosti i životnu ugodu, zapućuje se u nepoznato, u tuđe i neizvjesno (pogotovo u prijašnja vremena, opasnosti od razbojnika, divljih zvijeri, neprijateljskih zasjeda i sl.), i na putovanju želi iskusiti blizinu Boga i Neba.

Hodočašćenje nije kršćanska posebitost. Imamo ga u gotovo svim velikim religijama, pa čak i kod australskih domorodaca. Ono je znakoviti hod prema iskonu, ishodištu. Spada na bit života, a ponekada i na folklor. U kršćanstvu je vremenom hodočašćenje poprimilo čak i društvenu kategoriju, od pojedinačnoga prešlo se na kolektivno hodočašćenje pri čemu se razvijaju određene pobožnosti, zajednička molitva, pokorničke vježbe, sakramenti, posebice sakrament pomirenja i pokora. Bez duhovne pratnje hodočašćenje se nerijetko pretvara u turistički obilazak.

Istinsko hodočašće želi obnoviti čovjekov duhovni i vjerski život. Hodočastiti znači vjerovati nogama, hodeći. Da, cilj je važan, ali treba učiniti sve kako bi hodočašćenje postalo duhovnim doživljajem, kako bi čovjek dosegao cilj ne samo na zemljovidu, nego i u duhovnom smislu. Samo putovanje stvara nutarnju duhovnu raspoloživost i ozračje kako je svatko samo putnik na svijetu. Treba se zaputiti u sebe, imati dovoljno vremena za razmišljanje i molitvu, vrijeme i tišinu koju

će čovjek rijetko osjetiti u svagdanu. Čovjek na hodočašćenju želi doći k sebi, premisliti svoj dosadašnji život, napraviti reviziju i inventuru. Spoznate pogrješke i promašaji postaju predmetom kajanja i novoga zaokreta, koji se onda pretače i slijeva u temeljitu ispovijed. Hodočasnik u pravilu ima vremena za molitvu, a molitva je usmjerenje srca i duha samomu Bogu, kako bi se mogao još snažnije povezati s Gospodinom. U tome ga smislu hodočasničko društvo ili skupina nosi, pomaže mu na putu k Bogu. Hodočašćenje u skupini treba svakome pojedincu omogućiti da se posveti sam sebi i svojoj duši, da se zamisli nad svojim životom, prijedanim životnim putem i onim što ga još čeka.

Protuteža svijetu bez Boga

Hodočašćenje je – kao što rekosmo – jedan od bitnih oblika vjerskog izričaja, ono spada u sastavnice zapadne pobožnosti. U prvom tisućljeću cilj hodočašćenja bijahu uglavnom sveta mjesta, Jeruzalem, Sveta zemlja, potom egipatska pustinja, gdje su hodočasnici učili vjersko i životno iskustvo od pustinskih otaca i monaha ili pak grobovi pojedinih apostola i mučenika. U drugom tisućljeću imamo zbog nemogućnosti putovanja na sveta mjesta hodočašćenja svetome Jakovu u Compostelu, - *finis terrae*, na kraj svijeta, krajnji zapad Španjolske koji graniči s Atlantikom - i Rim, postoje doslovce hodočasničke ceste i putovi, napose prema Santiagu. Od petnaestoga stoljeća razvijaju se hodočašća u marijanska svetišta. U 16. stoljeću na pozornicu stupa u Meksiku Guadalupe, mjesto Marijinih ukazanja, zatim velika marijanska svetišta u Europi ali i u Indiji i Kini, koja privlače milijune hodočasnika.

Protestantska reformacija u 16. stoljeću snažno se (us)protivila hodočašćenju jer su putovanja u Rim te praksa oprosta bila povod Lutheru za otklon od Rima. Tek od 17. stoljeća hodočašćenje postaje značajkom katolicizma. Protestantizam se u svome čistinstvu lišio jednoga od bitnih oblika kršćanske pobožnosti. Vremenom je prosvjetiteljstvo posve dokinulo štovanje Marijino i svetaca. Ali unatrag kojih dvjesto godina, od Marijinih ukazanja u Parizu, Rue de Bac, ponovno se probudila i u katoličkom okružju potreba za hodočašćenjem. Dominiraju velika Marijina svetišta. Od lurdskih i fatimskih ukazanja imamo nesmanjeno Marijino štovanje te hodočašćenja Gospi. Time je na primjeren način kažnjeno prosvjetiteljstvo koje nije moglo zatamiti čovjekovu potrebu za štovanjem i hodočašćenjem.

U minulih 180 godina kroz mnoga svoja ukazanja Marija se pokazala kao glasnik i prorok. Ona tješi i opominje, nastupa maj-

Snimio Frano Sušac

činski i proročki, kao protuteža zaboravu Boga i hladnome svijetu znanosti, napretka i tehnologije, svijetu koji je isključio Boga. Marija je blaga i umilna majka koja dira nutarnje strune čovjekova srca i bića, čovjeka-bogotražitelja. Marija kao strpljiva majka u koje čovjek tražitelj može pronaći mir, utjehu, sigurnost u vjeri u Boga koji ga ljubi i prihvaća. Redovito nastupa proročki.

Nakon Sabora imamo u teologiji stanovitu suzdržanost spram Gospodinove Majke, Marija se potiskuje iz teologije i prakse, nju se pokušava minimalizirati. Na Zapadu imamo umnogome zamiranje marijanske pobožnosti. Sve to pak nije moglo ugušiti u svijesti običnih vjernika odanost Mariji. Pokušaj da se potisne Marija i hodočašćenje iznenađuje upravo zbog činjenice da je Sabor istaknuo i naglašavao protežnicu *naroda Božjega na putu*, proputovanju, *jer ovdje nemamo trajnoga boravišta* (Posl. Hebrejima), nego smo na prolazu prema nebeskoj domovini. Upravo bi se hodočašćenje dalo upotrijebiti kao slika putujućega Božjega naroda.

Međutim, što se više govorilo i naučavalo na sveučilištima i po raznim akademijama o izlišnosti marijanske pobožnosti, što se više govorilo o 'zrelim', odraslim vjernicima, to više su rasla hodočašćenja u veća i manja marijanska svetišta. Dok se s jedne strane broj vjernika na nedjeljnim svetim Misama smanjuje, dotle se stalno penje broj vjernika u Marijinih svetištima. Vidi se to izrazito u Međugorju. Marija je nešto kao kontrastni program u žurbi i otuđenosti čovjekova svagdana u suvremenoj civilizaciji. Pavao VI. proglasio je Mariju *Majkom Crkve*.

Marija i Eva – dva različita svijeta

Promatrači se pitaju: Odakle i zašto uživa u katoličkom svijetu Marija i Marijino štovanje toliku obljubljenost i popularnost? Razumljiva su hodočašćenja na sveta mjesta gdje je Isus živio i djelovao. Pa shvatljiva su hodočašćenja apostolskim grobovima, ili pak u

Marija je mirna luka, daleko od bučna i histerična svijeta medija s njegovim kratkotrajnim senzacijama. Ona je protupol, mirno i smirujuće sidrište našem depresivnu i smušenu svijetu.

Rim gdje je glava Crkve. Ali, zašto je upravo Marija izričiti cilj nebrojenih hodočašćenja na cijelom svijetu?

Odgovor je možda dan već u Bibliji, na prvim stranicama. Ako je Eva majka svih živih, ako čovjek u sebi nosi žudnju za životom i životvornom snagom, onda bismo mogli reći: Eva je svojim neposlušom udaljila čovjeka od Boga; posljedica toga bijaše gubitak Božje blizine, života, raja i na kraju smrt. Čovjek pak žudi za životom. Naspram Eve imamo Mariju koja je poslušna vjernica, od Boga izabrana i odlikovana – puna milosti – slobodna od grijeha, ne zavodnica, ne tašta 'zvijezda' s pozornica ovoga svijeta, nego ponizna Djevica, Gospodinova Majka, Majka koja donosi život svim vjernicima. Marija živodajka, Marija koja donosi život svijetu i vjernicima.

Nitko ne može odbaciti majku i majčinstvo a da ne bude ranjen u duši, da ne izgubi nutarnju ravnotežu. Čovjek treba i oca i majku. Nije to vanjska datost našega života, nego ono što nas iznutra kao ljudska bića određuje, što utiskuje neizbrisivi biljeg našoj osobnosti, a to se onda odražava i u našem odnosu prema Bogu. Možda je ovaj porast hodočašćenja u Marijina svetišta i zbog razloga što se u našem suvremenom svijetu, racionalnom i kompjuteriziranom, jedva poštuje majčinstvo i materinstvo, a pogotovo je na djelu otpor prema očinstvu i očevima. U suvremenom su društvu žene određene za društveni angažman, karijeru. Duskora nakon rođenja (od) uzimaju im se djeca i odgajaju u jaslicama i vrtićima kako bi one mogle zarađivati. Time se remeti Bogom dani poredak stvari u stvaranju, narušen je odnos majka-dijete.

Marija je protuteža svijetu određenu novcem, radom, potrošnjom. Marija je mirna luka, daleko od bučna i histerična svijeta medija s njegovim kratkotrajnim senzacijama. Ona je protupol, mirno i smirujuće sidrište našem depresivnu i smušenu svijetu. Da bi čovjek crpio novu snagu, da bi došao k sebi, da bi imao uporište u životu i Bogu, da bi pronašao mir i zajedništvo, on putuje, hodočasti. Marija je na vjerničkom putu majčinska pratiteljica, putokaz, *hodegetria*, na nemirnim stazama ove zemlje, kao sućutna majka i sestra u svijetu hladnu i proračunatu, bez istinskih ljudskih i prijateljskih odnosa. I dobro je po čovjeka iskoračiti iz toga svagdana, u stanovima razmacima, potražiti Božju blizinu, potaknut i vođen Onom koja je na jedinstven i jedincat način povezana s Isusom. Ona nas vodi k Bogu, vodi nas na izvore rijeke života, podaruje nam mir i povjerenje, sigurnost kako nad nama bdije Bog koji nas sve ljubi i želi nam spas i sreću. Pod Njezinim smo plaštem svi djeca istoga Oca, braća Isusa Krista.

Djeco moja, nasljedovatelji moji budite!

Imajući u vidu sve elemente Marijina života, jasno nam je da nas Marija s punim pravom poziva da je radosno slijedimo. Ona nas želi voditi svome Sinu i našem Spasitelju, bez kojega nema ni radosti ni mira a ni budućnosti, ni života vječnoga.

vlč. Adalbert Rebić

1. „Isus mu reče: ‘Pođi za mnom!’ On (sve ostavi, usta i) usta i pođe za njim“ (Mk 2, 13; usp. Lk 5, 27)).

Prva i glavna osoba koju kršćanin treba nasljedovati je Isus Krist, Sin Božji, utjelovljena Riječ Božja, opipljivi čovjek iz Nazareta, koji samo Bogu svojstvenom vlašću zove ljude u svoju službu, i ovaj odnos učenika prema njemu treba biti trajan. riječ je o neopozivu odgovoru na njegov poziv, koji čitava čovjeka obuzima (Mk 10, 21). Isusov poziv zahtijeva napuštanje svih dosadašnjih veza. On zove na radikalno životno zajedništvo s njime radi sudjelovanja u njegovu mesijanskom djelu (Mk 1, 17).

U Novome zavjetu nasljedovanje Isusa Krista ima važnu ulogu. Isus zove razne ljude da ga slijede (Mk 1, 17; 2, 14; 3, 13s; 10, 21; Lk 9,59; Iv 1, 43). Nasljedovanje doslovno znači „ići za nekim koji ide pred nama“ (grč. *deute*: na noge!, ustajte!, *opisoo mou*: za mnom!, Mk 1, 17). Isus ovim pozivom poziva na prihvaćanje njegova nauka („učite se od mene!“, Mt 11, 29) i načina življenja i na trajno zajedništvo s njime: „I ustanovi dvanaesticu da budu s njime i da ih šalje propovijedati s vlašću da izgone đavle“ (Mk 3, 14-15). Nasljedovati Isusa znači njemu za ljubav sve napustiti (Mk 10, 28s; Lk 5, 11), svom odlučnošću dijeliti s njime teški život (Lk 9, 57-62), sebe sama zanijekati i nositi križ Gospodnji (Mt 10, 24 i drugdje). Poziv uzeti na se križ i u nasljedovanju Krista ustrajno ga nositi upućen je najprije učenicima (Mt 16, 24) a onda i svima drugima (Lk 9, 23). „Tada dozva narod i učenike pa im reče: ‘Hoće li tko za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka uzme svoj križ i neka ide za mnom“ (M, 34). Na mnogim mjestima u Novome zavjetu Isusovim su učenicima nazvani ne samo oni koji su bili u uskom krugu Isusovih sljedbenika (apostoli) nego i svi oni koji Isusu žele pripadati i njega slijediti (usp. Lk 6, 17; Iv 4, 1; 6, 60. 66; Dj 6, 1 i drugdje). Živjeti s Kristom – što je bitno za

svakoga kršćanina – prima nutarnju snagu iz suživota s Kristom: „Ja sam trs, vi loze. Tko ostaje u meni i ja u njemu, taj donosi mnogo roda. Uistinu, bez mene ne možete učiniti ništa. Ako tko ne ostane u meni, izbace ga kao lozu i usahne. Takve onda skupe i bace u oganj te gore. Ako ostanete u meni i riječi moje ako ostanu u vama, što god hoćete, ištite i bit će vam“ (Iv 15, 5-7; usp. Rim 6, 11; 8,9-11). Ovo i ovakvo nasljedovanje Isusovo isticat će kasni bizantski teolog Nikola Kasilac, a u Zapadnoj Crkvi Toma Kempenski u svom glasovitom djelu „Nasljeduj Krista“. Bizant je više naglašavao životno utemeljenje nasljedovanja, a Zapad etičke zahtjeve.

Djelomično ostvarenje nasljedovanja Isusa Krista jest u imitiranju Isusova života, njegova ponašanja, njegova govora, njegovih djela: „Tko veli da u njemu ostaje, valja mu ići putom kojim je on hodio“ (1 Iv 2, 6; usp. Još 3, 16; 4, 17). Čovjek je pozvan težiti za tim da u potpunosti ostvari sličnost Bogu. A kako izgleda sličnost Bogu najbolje se vidi u životu Sina Božjega, „slike Boga nevidljivoga“ (Kol 1, 15): „On, koji je odsjaj Slave i otisak Bića njegova...“ (Heb 1, 3). U tom smislu Isus veli: „Tko je vidio mene, vidio je i Oca!“ (Iv 14, 9; usp. 14, 25). U spasenjskom nacrtu Božjem Krist je „novi čovjek“ (Ef 2, 15), slika s kojom se mi moramo suobličiti (Rim 8, 29; usp. 2 Kor 3, 18). Ako je kršćanstvo put kojim trebamo ići k Bogu, onda je sam Gospodin ovaj naš put: „Ja sam Put i Istina i Život!“ (Iv 14. 6). „Primjer sam vam dao da i vi činite kao što ja vama učinih!“ (Iv 13, 15). Na to se nadovezuje opomena apostola Pavla: „Neka u vama bude isto mišljenje kao i u Kristu Isusu!“ (Fil 2, 6). „Zaodjenite se Gospodinom Isusom Kristom!“ (Rim 13, 14).

2. „Nasljedovatelji moji budite, kao što sam i ja Kristov!“ (1 Kor 11, 1)

Pavao, poučen primjerom Isusa Krista, nagovara svoje učenike i vjernike: „Naslje-

dovatelji moji budite, kao što sam i ja Kristov!“ (1 Kor 11, 1). »Budite dakle nasljedovatelji Božji kao djeca ljubljena i hodite u ljubavi kao što je i Krist ljubio vas i sebe predao za nas kao *prinos i žrtvu Bogu na ugodan miris*“ (Ef 5, 1-2). »Braćo! Nasljedovatelji moji budite i promatrajte one koji žive po uzoru koji imate u nama. Jer često sam vam govorio, a sada i plačući govorim: mnogi žive kao neprijatelji križa Kristova. Svršetak im je propast, bog im je trbuh, slava u sramoti – jer misle na zemaljsko. Naša je pak domovina na nebesima, odakle iščekujemo Spasitelja, Gospodina našega Isusa Krista: snagom kojom ima moć sve sebi podložiti on će preobraziti ovo naše bijedno tijelo i suobličiti ga tijelu svomu slavnomu“ (Fil 3, 17-21).

3. Nasljedovanje Marije

Marija nas u poruci poziva da je slijedimo, da je nasljedujemo kao savršenu učenicu Gospodinovu. Nasljedovanje Marije je posebni način nasljedovanja Isusa.

Premda se u evanđeljima nigdje izričito ne spominje nasljedovanje Marije, smijemo ono što se odnosi na nasljedovanje Isusa primijeniti i na nasljedovanje njegove majke Marije. U ovom napisu ukazao bih samo ukoliko na neke bitne marijanske stavove koji su već u ranim stoljećima bili prepoznati kao tipično nasljedovanje Marije. Marija je, kao djevičanska Majka Sina Božjega, bila zrcalo bogosinovske konstitucije svoga Sina, posve je njime oblikovana, tako da možemo govoriti o egzistencijalnom nasljedovanju. Marijina vjera nadmašuje vjeru Abrahamovu i suprotstavljena je u Lukinu evanđelju nevjeri Zaharijinov (usp. Lk 1, 20). Njezina je vjera ostvarena u poslušnosti sluškinje Gospodinove. „Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po tvojoj riječi!“ (Lk 1, 38). Tu je izražen savršen poslušnički Marijin stav prema Bogu, njezina duboka vjera u Gospodina. Od Justinova vremena kršćanski pisci suprotstavljaju Marijinu poslušnost

i vjeru Evinoj neposlušnosti i nevjeri. Marija je nova Eva: što je Eva neposluhom pokvarila, Marija je posluhom popravila. Marija je prva i najveća vjernica, majka vjere, ufanja i ljubavi. Marija nas poziva da je nasljedujemo u njezinoj vjeri, ufanju i ljubavi.

Premda novozavjetni spisi izričito ne spominju Marijino djevičanstvo, ipak promatrajući njezino jedinstveno materinstvo, djevičanstvo prije porođenja Isusova, *virginitas ante partum*, i štovanje Marije jače je dovelo do vjerničkog uvjerenja da je Marija djevičanski živjela i nakon Isusova rođenja te tako postala uzorom djevice. U njoj imaju uzor kako djevičanski živjeti u braku i izvan braka, posve odani i poslušni volji Božjoj, izraženoj u njegovim zakonima.

Siromaštvo Marijino – koje ne mora značiti materijalno siromaštvo Svete Obitelji jer je Josip ipak bio mali poduzetnik – dolazi iznad svega do izražaja u njezinu hvalospjevu (Magnificatu). „Veliča duša moja Gospodina, klikće duh moj u Bogu, mome Spasitelju, što pogleda na neznatnost službenice svoje: odsad će me, evo, svi naraštaji zvati blaženom“ (Lk 1, 46-48).

Ako nasljedovanje Isusa uključuje vrijeđanje i nošenje križa, onda je Marija i te kako duboko doživjela pogrdivanje, muku i trpljenje svojega Sina pod križem, svakako dublje nego li učenici koji su pobjegli (usp. Lk 2, 34s; Iv 19, 25). Marija je između rođenja i smrti Isusove u svome materinskom nagonu bila uvijek svome Sinu sve više i više otvorena za poslanje koje joj je namijenio Otac nebeski. O nerazumijevanju i pohranjivanju u srce svih događaja oko maloga Isusa piše Luka u svome evanđelju u odnosu na traženje Isusa i pronalazak u Hramu među učiteljima („Sinko, zašto si nam to učinio? Gle, otac tvoj i ja žalosni smo te tražili!“; Lk 2, 49) ili hladni tuš Isusov na svadbi u Kani Galilejskoj: „Ženo, što ja imam s tobom! Još nije došao moj čas!“ (Iv 2, 4). Tako je Majka u nasljedovanju Isusova križa postala učenicom, koja je sve napustila, pa i obiteljske veze. Dakako, za to je dobila stotruku nagradu: postala je Majkom Crkve i Kraljicom svemira. Čvrsta vjera, nesebičnost, požrtvornost u službi poslanja svojega Sina, duboka ljubav, ustrajno i trajno čuvanje Božje riječi u svome srcu (usp. Lk 2, 19.51: 11. 28) nutarnji su uvjeti ovog nasljedovanja u kojem je Marija nadmašila sve svete.

Imajući sve te elemente Marijina života u vidu, jasno nam je da nas Marija s punim pravom poziva da je radosno slijedimo. Ona nas želi voditi svome Sinu i našem Spasitelju, bez kojega nema ni radosti ni mira a ni budućnosti, ni života vječnoga.

U prvom susretu s djecom spoznao sam da je riječ o autentičnom duhovnom događaju

Uoči 29. obljetnice ukazanja Kraljice Mira, prof. dr. Tomislav Ivančić u Međugorju je za župljane i hodočasnike održao trodnevnu katehezu te predslavio središnje misno slavlje na samu obljetnicu. Tom prigodom vlč. Ivančić rado se odazvao pozivu na razgovor za čitatelje Glasnika mira i Gebetsaktiona iz Beča.

Razgovarao Max Domej

Profesore Ivančiću, velika nam je čast što smo se sreli u Međugorju i što ste se odazvali pozivu za ovaj razgovor. Izgleda da Gospa vodi događaje i određuje putove, jer nam se čini, promatrajući tolike hodočasnike, kao da su se otvorile brane prema Međugorju i slijevaju se rijeke k Majci Božjoj. Kad ste prvi put čuli o Međugorju, kakvo je bilo ozračje tada, a kakvo je danas i zašto ste prihvatili mogućnost da se u Međugorju ukazuje Gospa? Jednostavnije, koji su to impulsi bili da kažete, da, stvarno, u Međugorju se događa nešto nadnaravno?

S Međugorjem sam se susreo već 1981., čini mi se 25. ili 26. lipnja. Tih dana bio u Dubrovniku i od svećenika sam čuo da se u Međugorju nešto događa. Ubrzo sam od fra Tomislava Pervana i drugih svećenika saznao o čemu je riječ. O tome što se u ovoj župi poslije događalo saznavao sam od članova moje molitvene zajednice koji su dolazili u Međugorje, u koje sam došao 1982., u rujnu, i tada sam, na zamolbu župnika fra Tomislava, održao seminar za vidiocima. Obojica smo smatrali da vidioci iznutra moraju razumjeti što im se događa, dakle da iznutra moraju doživjeti iskustvo Duha Svetoga, i da će tek tada razumjeti i ono što im se događa izvana. Tada sam bio i na ukazanju u sakristiji u crkvi. Vidioci ma sam objasnio da sam došao na župnikovu zamolbu kako bih, kao teolog, pratio sve što se događa. Nakon ukazanja, kad su uzbuđeni vidioci ustali, prišao sam im i zamolio ih da mi

ispričaju sve što im se događa. Imao sam dojam da u tim trenucima još nisu bili spremni za razgovor jer je prestanak ukazanja, osjećao sam, za njih bio šok. Kad su se malo smirili, pitali su me što hoću. Bilo im je dosta teologija koji samo pričaju, a ne tumače pravo stvar. Na moj upit, osjećaju li neku struju kad počinje ukazanje, Vicka je odgovorila kako baš sada to doživljavaju. Kad su shvatili da razumijem ono što im se događa, sjeli smo i mogao sam s njima duže razgovarati. U tom sam prvom susretu s djecom spoznao da nije riječ o psihološkom, nego o autentičnom duhovnom događaju, koji prožima njihovu duhovnost, njihov karakter i intelekt, i cijelu njihovu duhovnu konstituciju. Shvatio sam da oni na jedan čudesan način nestaju odavde i istodobno vide osobu za koju prije nisu znali kako izgleda. Imao sam dojam da je taj razgovor za njih bio opuštajući jer netko s njima razgovara na taj način. Poslije toga postali smo prijatelji. Na seminar su neki mogli dolaziti svaki put, kao Marija i Vicka, pa i Ivan. Tada sam shvatio da djeci treba dati duhovnika koji će ih temeljito voditi. No, bio sam svjestan kako bi se u tom slučaju mogla pojaviti opasnost da se kaže kako netko upravlja njima. Ti problemi nas upućuju da zaključimo kako je Gospa htjela da ona bude pravi vodič, da ih vodi od početka do kraja, i da ona pokaže, kao što je rekao kardinal Schoenbron, koja su njezina pastoralna načela. Nakon što sam postao prijatelj s djecom, često sam dolazio u Međugorje, razgovarao sa župnikom i hodočasnici. Budući

da sam otprije imao jedno duhovno iskustvo, mogao sam razumjeti što se djeci događa, vidio sam da im to odgovara i da ih mogu pitati o svemu što ih muči.

Poslije sam, sa studentima, bio s Marijom Pavlović na godišnjem odmoru u Opatiji. Tu je Marija bila tri dana, a potom smo otišli u moje selo Davor, gdje sam s njom pokušao raspraviti sve što se događa. Dakle, moje je teološko i duhovno iskustvo od početka bilo: to je autentično. S jedne strane, djeca zaista doživljavaju, i to je vrhunsko duhovno iskustvo koje nema ništa s psihičkim i tjelesnim, a s druge strane, to je nešto što djeca dobivaju, i treće, to od njih iznutra zahtijeva cijeli život. Dalje, djeca su dobila slobodu i ne mogu govoriti drukčije nego što su vidjela i čula. Djeci je trebala zaštita, a ušla su u konflikt između biskupa i redovnika, između države i Crkve. Jedni vjernici kažu da jest, a drugi da nije istina, bili su, konačno, i na policiji, a sve je to u njima stvaralo jedan čudesan otpor i snagu da to radošno podnesu. Sve je, dakle, pokazivalo da je riječ o nečem što smo mogli doživjeti u Guadalupeu, Lurdu ili Fatimi i mnoštvu drugih hodočasničkih mjesta. Dakle, od početka sam, to privatno govorim, bio uvjeren u autentičnost onoga što se ovdje događa, a moguće negativnosti koje su se događale ili se događaju, uspoređujući s evanđeljem, nisu ništa. Ako je Isus s Dvanaesticom doživio da ga je jedan zatajio, drugi izdao, da su ga neki od onih koji su ga tri godine slušali razapeli, onda ovo nije ništa. Možda je i dobro da postoje ta nevjero-

vanja i suprotstavljanja, jer se na negativnoj, mračnoj pozadini bolje vidi svjetlo.

Kad je riječ o teološkom, crkvenom stavu, kao teolog mislim da je najprije potrebno istraživanje. I bio bih nepošten ako bih rekao, *jest, to je Gospa*, ali mogu slobodno reći, *da, plodovi su takvi i može se mirno zaključiti da je riječ o duhovnoj pojavi*.

Kako gledate na osnutak međunarodnog povjerenstva za Međugorje i vidite li neku nadu da će doći do pozitivnog rješenja?

Redovito biva da Sveta Stolica čeka da biskup uredi stvari u svojoj biskupiji, da on odredi što je što. Budući da je prošlo 29 godina a fenomen traje, hodočasnici su tu, a ništa nije riješeno, i budući da stoji ono što je Biskupska konferencija Jugoslavije rekla u Zadru 1991. – da nije utvrđeno kako je riječ o nadnaravnom, da svećenici ne mogu službeno voditi hodočasnika u Međugorje i, što je možda najvažnije, da bi svaki biskup trebao doći i paziti da se za hodočasnike dađe vrhunski pastoral – mislim da je učinjeno sve po redu i kako treba. Vatikan je shvatio da ne može više čekati, prošlo je 29 godina, fenomen se stalno događa, a biskup nije uredio stvari. Vatikan je, dakle, trebao osnovati međunarodno povjerenstvo jer je Međugorje međunarodno hodočasničko mjesto.

Danas je 25. lipnja, u Hrvatskoj se slavi Dan državnosti. Znamo svi da to nije simbolika, Gospa je došla na prostor bivše države Jugoslavije kao Kraljica Mira. Nije li vrijeme da se, primjerice u zagrebačkoj katedrali, organizira molitva i susret s vidiocima, kao u Beču? Mi sa strane imamo dojam da hrvatska Crkva ima distancu prema Međugorju?

To što Gospa ovdje čini svakako je od Boga i to je nešto što podiže čovjekov duh. Ovdje je vladao komunizam, strah od Udbe, i naravno da je trebalo podići duh, i to je Gospa donijela. Donijela je također to da se oslonimo na nju i da nadamo svoj unutarnji mir, a sigurno i to da je Međugorje u ratu odigralo svoju ulogu – sjetimo se da je u njemu bio smješten i Unprofor – da je pao Berlinski zid i da su nastale nove države, da je pao još veći zid, onaj između Istoka i Zapada, između komunizma i slobodnih država. Sigurno je u tome Gospa imala veliki utjecaj. Što se tiče hrvatske Crkve, moramo razumjeti da biskupi po naravi moraju biti solidarni jedan s drugim, da ni jedan ne smije istrčati i povrijediti drugoga, i zato su biskupi ostali na distanci. Bi li oni dopustili da se, recimo u zagrebačkoj katedrali, održi ukazanje, susret s vidiocima? Za pok. kardinala Kuharića sam siguran da bi. Sada to nikako ne bi bilo u redu jer je kardinal Bozanić član komisije koja istražuje Međugorje, i ne bi bilo korektno da to dopusti prije nego se stvar rije-

ši. Razgovarajući s biskupima, moram reći da nisam osjetio otpor prema Međugorju, a druga je stvar to što u tiskovinama i drugim medijima vlada šutnja o Međugorju, što je razumljivo jer pripadaju crkvenoj hijerarhiji. Oni žele sačuvati tu distancu jer, s jedne strane, to pitanje nije riješeno, a s druge, čuvaju solidarnost prema kolegici biskupu.

Ljudi i Crkva znaju Vas kao hagioterapeuta. Kako se uklapa to i Međugorje?

Razlikujem dvije vrste terapija. Jedna je evangelizacijska terapija, koja je bila u prvom kršćanskom katekumenatu kao treće razdoblje, jer je trebalo iscijeliti dušu i trebale su molitve za nutarnje iscjeljenje. To je nešto što Crkva daje, ona liječi i tijelo i dušu i duh. U hagioterapiji je riječ o znanstvenom pristupu čovjekovoj duhovnoj dimenziji. Moje se istraživanje odnosi na čovjekovu duhovnu dimenziju, njegovu osobnost, njegov intelekt, vječni život u njemu, karakter, slobodu, svijest, samosvijest; kreativnost, vjeru, i to sam nazvao hagioterapijskom antropologijom. Hagioterapija proučava i ono što dosad nitko nije proučavao, proučava naime, gdje je patologija te cijele čovjekove strukture. Po tome je čovjek čovjek, čovjek nije čovjek po psihičkom životu, jer ga imaju i životinje, a to je duhovna duša, a ona može biti najdublje ranjena. Ranjena je već od početka, a genetski se prenosi bilo kakve ovisnosti, psovka. Egzistencijalna je muka to što čovjek ne zna odakle je, muka je što ne zna zašto živi, kamo ide, zašto pati, gdje je krivnja u čovjeku, tko je izabrao njegove roditelje, zašto se morao tu roditi; sve su to pitanja koja muče svakoga od nas. Treće je to tzv. bazično područje, ono što čovjek proživi u djetinjstvu i što ostaje kao navika, kao jedna vrsta novih gena za cijeli život. Otkrio sam da lijek svakoj mucu i patnji, svim ranama, jest samo Bog, i dalje, da svatko zna da Bog postoji, svako dijete zna za Boga jer mu Bog stvara duhovnu dušu koja je svijest. Dijete je svjesno, ali se susreće s psihofizičkom razinom koju mu daju roditelji, susreće se s krivnjom svijeta. Bitan lijek je, dakle, bezuvjetna Božja ljubav. Religije nisu prikladne, jer govore o užasnim bogovima, Stari zavjet govori o Bogu Jahvi koji osuđuje i kažnjava, a filozofski pojam Boga jest taj da on može biti samo dobar, a kršćanski pojam Boga jest taj da Bog može biti samo ljubav, Isus je došao ne suditi nego spasiti; on umire za čovjeka, a u religijama čovjek mora umirati za bogove. Isus Krist kao povijesna osoba jest bezuvjetni Bog. Radosna vijest koja oslobađa od ovisnosti, suicida, depresija i raznih krivnja. Radeći evangelizacijski na tome na seminarima, uspio sam tim nutarnjim iscjeljenjem vidjeti što Crkva može iznutra dati, a radeći znanstveno – kao profesor fundamentalne teologije morao sam raditi znanstveno – gradio sam mostove između

fundamentalne teologije i prirodnih znanosti, vidio sam što je to duhovna duša – to su dva krila iste istine. Bog je objavio ono što mi ne možemo doznati: tko sam, kamo idem, a znanost mi otkriva što sam, jer je Bog u nas stavio mehanizme vjere. Po tome – Bog je apsolutno dobar – mogu mnogo pomagati ljudima: Bog voli praštati, on te je želio i volio, uvijek je bio uz tebe, nikad nisi bio sam... Rekao bih da se tu sastajemo Gospa i mi, Gospa s jedne strane evangelizira ili reevangelizira Crkvu, i to joj izvrsno uspijeva, a s druge strane vidim da pomaže znanosti jer su znanstvenici proučavali fenomen Međugorja. Danas je teologija otišla u geto, kao što je znanost otišla u geto...

Profesore Ivančiću, što biste željeli da se dogodi do sljedeće obljetnice?

Kao teolog i znanstvenik ne želim distancu od Međugorja, njega treba teološki i znanstveno istraživati. Suvremeno društvo prima uvjerljive znanstvene argumente, dakle ne religiozne i religijske, jer ih a priori odbacuje. Drugo što bih volio jest da se ovaj fenomen istraži. Hvata me muka od toga što se on ne proučava, što se Crkva, moje kolege teolozi i drugi znanstvenici, distanciraju od njega. Imamo izvrsnu priliku vidjeti što se to, zapravo, događa, pogotovo danas. Siguran sam, 21. stoljeće bit će duhovno stoljeće, u trećem tisućljeću bit će duhovna revolucija. Danas je na prvom mjestu istraživanje što je to čovjekov duh. Dr. Kandl, osamdesetšestogodišnji nobelovac, kaže otprilike ovako: počinjem znanost o duhu jer sam proučio mozak i ništa ne mogu saznati o tome što je mozak dok ne otkrijem što je to duh. Mozak oživljava duh. Mi imamo izvrsnu priliku, Gospa jedva čeka i kao da govori, *hajde ljudi, istražite, možete imati argumente za cijeli svijet*. Ako bi se to dogodilo u sljedećoj godini i ako bi povjerenstvo uradilo svoje, bilo bi izvrsno. S druge strane ljudi bi shvatili, a intelektualci osobito, kako je vrijeme da i oni dođu. Kad imaš znanstvene argumente, onda se moraš predati i tada nastaje religiozna dimenzija, tada molitva počinje biti dubinska, a kad molitva počinje biti dubinska, tada dolazi obraćenje, tada te Duh Božji može iznutra zahvatiti i tada dobivamo novo čovječanstvo i novu Crkvu. To je ono što Crkvi danas treba. Treba joj nova evangelizacija, odnosno reevangelizacija, jer nije mi problem svijet, problem mi je Crkva koja nije uspjela pronaći model reevangelizacije: kako da obični, tradicionalni vjernik postane svjedok onoga što je doživio i vidio, kako da unutra imam te prostore duha, neizmjerne i silne. To je ono što Crkva mora doživjeti, Crkva mora otkriti čovjekov duh, jer mi u teologiji uopće ne znamo što je to čovjekov duh, što je to što se u čovjeku događa kad se ispovjedi a što kad griješi, što je to kad je netko lopov a netko svetac, što kad je dijete kršteno i kad nije kršteno.

Očevo milosrđe (V.)

Gospa, koja ljude poziva da u ispovijedi susretnu milosrdnog i dobrog Boga, potkrjepljuje to tvrdnjom kako je i njezino pojavljivanje u Međugorju dar Božje dobrote: „Dječice, Bog je velik i njegova je ljubav velika prema svakom stvorenju. Zato, molite da biste shvatili Božju ljubav i dobrotu. U dobroti i ljubavi Boga Stvoritelja i ja sam s vama kao dar“ (25. listopada 1995.). A njezin poziv i trajni poticaj grješnom čovječanstvu da se vrati dobrom i milosrdnom Bogu doista je najveći mogući dar koji ona, Majka milosrđa, može ponuditi svojoj djeci.

fra Ivan Dugandžić

Od Boga omogućena pokora

Budući da Bog svim ljudima nezasluženom poklanja spasenje, Isusova etika nije etika zarade, koja bi bila usmjerena na zasluženu plaću, nego je ona logičan izraz zahvalnosti za ono što je Bog već učinio za čovjeka, za dar spasenja. Ako se u kršćanstvu uopće može govoriti o nekoj plaći, onda je to uvijek „plaća milosti“, kako je to Isus uvjerljivo pokazao u usporedbi s radnicima u vinogradu (Mt 20,1-15). Oni koji su se pogodili da će raditi za jedan denar ne mogu otrpjeti to što vlasnik vinograda na kraju dana istu plaću daje i onima koji su radili tek jedan sat. Umjesto da budu sretni što su mogli zaraditi svoju dnevnicu, oni su nesretni što je drugima iskazano milosrđe.

Iako, doduše, govorimo o milosti, u svijesti mnogih kršćana prevladava etika zarade. Zato je potrebno uvijek iznova podsjećati kako posljednji zahtjev Isusove etike ne glasi: budi poslušan, pa ćeš steći život vječni, nego baš obratno: život vječni ti je darovan, ponajviše se primjereno tom daru! Po tome Isusova poruka i jest Radosna vijest (euangelion). Zato gornja rečenica nije puka igra riječi, nego stvarna razlika između židovskog farizeja i Isusova učenika, između umišljenog pravednika koji misli da može, pa dapače i mora u Božje ime osuđivati grijeh bližnjega, i čovjeka evanđelja koji je svjestan da trajno živi od milosti pa to dopušta i drugima.

Kršćanski govor o obraćenju i pokori

Tek u upravo spomenutom kontekstu možemo pravilno shvatiti kršćanski govor o obraćenju i pokori. On ponajprije mora biti onkraj svakog moraliziranja i pravne kazni-stike, čvrsto usidren u navješćaju kraljevstva Božjeg. Obraćenje se nikad ne može dogoditi plašenjem sudom Božjim, ono može biti samo plod čovjekova susreta s milosrdnim

zbog nalaska onoga što je bilo izgubljeno i završava pozivom svima da podijele tu radost. Tu počinje socijalna dimenzija kršćanske pokore i obraćenja, što je, nažalost, u Crkvi veoma zanemareno. Tko se danas istinski raduje nečijem obraćenju? Ako se i nađe po našim župama po koje krštenje odrasle osobe, a to znači obraćenje, često je to posve privatni čin koji kao da se župe uopće ne tiče.

Treba reći i to da nezaslužena ponuda spasenja nije istodobno i jamstvo da ono više ne može biti izgubljeno. To je prilika i milost koju čovjek ne bi smio, ali može proigrati. Isus se i u tom pogledu poslužio onom malom, ali vrlo lijepom i snažnom prisposobom o iznenadnom nalasku zakopanog blaga i dragocjenog bisera (Mt 13,44-46). Iz Isusova evanđelja jasno proizlazi kako je Bog s čovjekom vrlo strpljiv, ali ako čovjek u tome ne želi sudjelovati, onda ga Bog prepušta samom sebi, što izražava prisposoba o neplodnoj smokvi (Lk 13,6-9). Božja ponuda spasenja i ljudski odgovor kroz vjeru i trajno obraćenje srca imaju određeno vrijeme i zato – kako Isus upo-

Bogom. U Novom zavjetu to je najbolje došlo do izražaja u Matejevoj koncepciji Govora na gori. Iako je tu riječ o svojevrsnoj zbirci posve konkretnih Isusovih moralnih zahtjeva, koji nisu nimalo laki, iznad i ispred svega stoje Blaženstva koja prije svih tih zahtjeva nazivaju blaženima sve one koji su spremni na sebe uzeti i siromaštvo, i glad, i žeđ i poniženje zbog kraljevstva Božjeg. Tako su svi moralni zahtjevi koji nakon toga slijede shvatljivi samo u svjetlu tog velikog obećanja koje motivira čovjeka da se posve okrene k Bogu koji mu nudi spasenje.

Isus od početka naviješta spasenje svima, pa i onima koji su zbog okolnosti svoga života bili isključeni čak i od židovske institucionalizirane pokore, javni grješnici i carinici (Mk 2,13-17; Lk 7,36-50). On zbog toga dolazi u sukob s farizejima, čuvarima morala i vjernosti Zakonu, od kojih dobiva pogrdan naziv „prijatelj carinika i grješnika“. No na njihov nepopustljiv stav Isus odgovara usporedbom o izgubljenom ovci, izgubljenom drahmi i posebice o izgubljenom sinu (Lk 15,1-32).

U sva tri slučaja riječ je o Božjoj, a ne o ljudskoj inicijativi, koja prerasta u radost

Treba reći i to da nezaslužena ponuda spasenja nije istodobno i jamstvo da ono više ne može biti izgubljeno. To je prilika i milost koju čovjek ne bi smio, ali može proigrati.

zorava – treba znati čitati znakove vremena (usp. Lk 12,54-59), jer postoji mogućnost da se proigra vrijeme, što je Isusa ponukalo da gorko zaplače nad Jeruzalemom. Međugorje je veliki znak našega vremena koji ne smije ostati neprepoznat.

Gospa – Majka milosrđa

U jednoj od najljepših i najčešćih molitava kojima se vjernici obraćaju Gospi nazivamo je „Majkom milosrđa“. To itekako ima svoje razloge u njezinu izabranju i, štoviše, u njezinim vlastitim riječima. Uzvrćajući svojoj rodici Elizabeti na riječi njezina pozdrava, Marija svoje izabranje shvaća kao dar Božje dobrote: „Od koljena do koljena do brota je njegova nad onima što ga se boje“ (Lk 1,50). „Dobrota“ je istoznačnica za milosrđe (grč. *eleos*).

Podsjećajući kako je Marija kao Isusova majka „na osobit i izuzetan način – kao nitko drugi – iskustveno doživjela milosrđe, a istodobno – uvijek na izuzetan način – žrtvom svoga srca omogućila vlastito dioniš-

tvo u objavi Božjeg milosrđa“, Ivan Pavao II. zaključuje: „Marija, dakle, najdublje poznaje otajstvo Božanskog milosrđa. Njoj je poznata njegova cijena, ona znade kako je ono veliko. U tom smislu mi je nazivamo i Majkom milosrđa, Našom Gospom od milosrđa ili Majkom Božjeg milosrđa; u svakome od tih naslova je duboko teološko značenje, jer oni izražavaju posebnu pripravnost njezine duše, čitave njezine osobnosti da otkriva, najprije preko složenih događaja Izraela, a zatim preko događaja svakog čovjeka i čitavog ljudskog roda ono milosrđe kojega su svi 'od koljena do koljena' dionici prema vječnom naumu Presvetog Trojstva“ (Bogat milosrdem, 9).

Gospa, koja ljude poziva da u ispovijedi susretnu milosrdnog i dobrog Boga, potkrjepljuje to tvrdnjom kako je i njezino pojavljivanje u Međugorju dar Božje dobrote: „Dječice, Bog je velik i njegova je ljubav velika prema svakom stvorenju. Zato, molite da biste shvatili Božju ljubav i dobrotu. U dobroti i ljubavi Boga Stvoritelja i ja

sam s vama kao dar“ (25. listopada 1995.). A njezin poziv i trajni poticaj grješnom čovječanstvu da se vrati dobrom i milosrdnom Bogu doista je najveći mogući dar koji ona, Majka milosrđa, može ponuditi svojoj djeci.

Na kraju svoje enciklike Bogat milosrdem Ivan Pavao II. gotovo na dramatičan način podsjeća na potrebu današnjeg čovječanstva za milosrdnim Bogom: „U ime propetoga i uskrslog Isusa Krista, u duhu njegova mesijanskog poslanja sveudilj prisutna u povijesti ljudskoga roda, podižemo svoj glas i molimo da se u ovom razdoblju povijesti još jednom objavi ljubav koja je u Ocu te se djelovanjem Sina i Duha Svetoga očituje prisutnom u svremenom svijetu i jačom od svakoga zla: naime, jačom od grijeha i smrti. Molimo to po zagovoru One koja ne prestaje navješćivati 'milosrđe od koljena do koljena' kao i po zagovoru onih na kojima su se potpuno ostvarile riječi Govora na gori: 'Blago milosrdnima: oni će zadobiti milosrđe!'“ (Bogat milosrdem, 15).

Foto Dani

Svećenik-egzorcist: Ja više ne mogu živjeti bez Međugorja

O. Leonid, redemptorist, član Ukrajinske provincije, sudjelovao je na 15. međunarodnom seminaru za svećenike u Međugorju (29. lipnja - 3. srpnja) te dao, najprije sudionicima seminara a potom i novinarima Radiopostaje „Mir“ Međugorje, nesvakidašnje svjedočanstvo, koje donosimo onako kako je izgovoreno.

Moje prvo hodočašće u Međugorje bilo je povezano s obvezama i zanimanjem u mojem svećeničkom pozivu. Naime, godine 2005. mjesna mi je Crkva povjerila veliku odgovornost i nošenje teškog križa – službu egzorcista. Prvi mjeseci i prva godina bili su ispunjeni Božjom ljubavlju i milošću, ali i velikim poteškoćama. No, istinska velika poteškoća dogodila mi se za jednog, da ga tako nazovem, „velikog egzorcizma“ nad jednim opsjednutim. Vrlo grubim gla-

som, punim užasa, taj mi se glas obratio ovim riječima: 'Ja sam užasan, ja sam snažan i ja ću te razoriti. Razorit ću tvoje svećeništvo, redovništvo i čitav tvoj život.' Iako je bilo strašno, sve to nisam shvatio previše ozbiljno jer potpuno vjerujem Bogu i nemam zašto Bogu ne vjerovati. Znam da je strah pred sotonom već gubitak, ali Bog je dopustio situaciju koju ću vam ispričati – da doživim koliko je velika i snažna njegova Majka. I da doživim koliko je sveta zemlja Međugorje. Kad sam bio u velikim bolima,

kušnjama i napastima, pokušavao sam moliti, ali nisam mogao. Svaki sam dan išao na ispovijed, ali me sotona iskušavao. Kušnje su bile tako jake da sam potpuno izgubio mir u duši. I ne samo to. U duši sam osjećao da sam izgubio redovništvo i svećeništvo. Osjećao sam potpuno potonuće i propast.

Ne boj se, ja sam tvoja Majka

U toj teškoj situaciji, kad nisam shvaćao što se događa sa mnom, netko mi je ponu-

dio put u Međugorje. Pošao sam. Bio sam sa skupinom svećenika. Oni su molili, a ja nisam mogao. Jednostavno, nisam mogao moliti. Na tom hodočašću susreo sam i jednog starog svećenika, oca Ambrozija iz Slovačke. On je svoj život i svoje zvanje potpuno žrtvovao u radu s Ukrajinacima u Zakarpatju. Tada je putovao nakon preboljenog infarkta, a imao je i dijabetes. On je dotle već pet puta bio u Međugorju. Oduševio me svojom žrtvom i poniznošću. On je redovnik, franjevac. Na putovanju mi je postao prijatelj. Ja sam mu pomagao, vodio ga kao starog čovjeka za ruku. Činilo se da ja njemu pomazem, ali je zapravo on pomagao meni. Penjali smo se zajedno na Podbrdo. Bilo nam je rečeno da će na Brdu biti ukazanje jednom vidiocu. Bilo je mnogo svijeta, svećenika. I to je, jednostavno, bilo prvo iznenađenje u Međugorju. Sjeo sam uz oca Ambrozija i leđima se okrenuo prema mjestu ukazanja. Osjećao sam da nisam dostojan da sam tu. Ali za molitve krunice rodila se u meni želja da pogledam što se događa na mjestu ukazanja. Istodobno s tom nutarnjom željom osjećao sam drugi glas, koji mi je govorio: 'Nemoj gledati tamo. Ti si propao i završit ćeš u paklu.' Strašno! Oni prvi, pozitivni osjećaji ipak su me usmjerili prema mjestu ukazanja. Počeo sam gledati i tražiti. Možda ću ipak nešto vidjeti. Polako se u meni rađala nada, ali su i bujali novi argumenti da se moje poniženje ne će promijeniti. U tom sam presudnom trenutku povjerovao. Na trenutak. Kao odgovor na sva pitanja, osjetio sam, doživio sam Gospu kako silazi s neba. Bilo je tada strašno. Snažan osjet, miris nekog drugog svijeta koji sam do tada doživljavao! A onda me smirila neka nježnost, neka lakoća, kao nježan vjetar Gospi ne nazočnosti. Ona mi se približavala. I što je bivala bliže, snaga zloga je odlazila. U srcu sam doživio jedno novo otkrivenje. Osjetio sam Gospinu snagu i snagu njezine poniznosti. Tada sam shvatio kako ona ne tjera zle duhove, oni od nje sami bježe! Bježe jer ne mogu podnijeti čistoću i ljepotu njezine nazočnosti. Ona ih ne ponižava, ne tjera ih. Ona, jednostavno, ljubi, ali oni to ne mogu podnijeti. I tada se u meni dogodila promjena duhova! Duh sotonin, koji razara, nestao je sa svojom depresijom, sa svim strahovima. Na to je mjesto sišao Gospin Duh. Čuo sam u srcu glas: 'Ne boj se, ja sam tvoja Majka! Ja sam jamstvo da ti ne ćeš propasti!' Sve se preokrenulo!

Čudo ljubavi koje me spašava

Taj doživljaj nazočnosti Prečiste Djevice Marije postao je za moj poziv, za moje svećeničko i redovničko zvanje, za moje služenje,

Tijekom ovih pet godina u kojima mi je povjerena služba obavljanja egzorcizma, imam velike napasti. Imao sam ih i ranije, znam da ću ih i dalje imati. Ali Bogorodica me čuva u svom srcu.

čudo ljubavi koje me spašava! Osjećam Gospinu nazočnost pri svakom egzorcizmu koji vršim. Samo jedan maleni primjer, jer imam ih mnogo. Naši su svećenici imali jednu opsjednutu djevojku koja je došla na ispovijed. Ispovijedao ju je svećenik koji se upravo vratio iz Rima sa studija. I dok je izgovarao formulu odrješenja, ta osoba, odnosno sotona preko nje, tako ga je snažno udarila, da se ovaj u trenutku srušio. Pao je. Potom je ta osoba nekim glasom zvala drugog svećenika. On se preplašio i pozvao mene: 'Oče Leonide, brzo dođi, imamo jednu neobičnu situaciju...' Nakon tog razgovara djevojka je došla k meni. Čim sam počeo obred egzorcizma, odmah sam ustanovio dijagnozu, shvatio sam da je posjednuta, da sotona preko nje djeluje vrlo snažno. Zamolio sam čak petero pobožnih župljana da mole za trajanja obreda egzorcizma nad tom osobom. I dok sam čitao one redovite, tradicionalne molitve egzorcizma, sotona se ismijavao. Govorio je engleskim jezikom. Ponižavao me, izrugivao se. A onda sam počeo molitvu Gospi. Bio sam iscrpljen. Postao sam nervozan. Osjećao sam da trebam završiti molitvu, a on ne odlazi. Bio je to duh samoubojstva. Počeo sam cijelim srcem zvati Gospu, onako kao kad dijete zove majku. I tada je počelo

pravo vrištanje: 'Ja ne mogu više jer je došla Gospa. Ja to ne ću izdržati jer je došla Gospa, ja moram van.' I otišao je. To je bio samo jedan slučaj, a imam ih mnogo sličnih. Tijekom ovih pet godina u kojima mi je povjerena služba obavljanja egzorcizma, imao sam velike napasti. Imao sam ih i ranije, znam da ću ih i dalje imati. Ali Bogorodica me čuva u svom srcu. Ja više ne mogu živjeti bez Međugorja i Jeruzalema. Svake godine moram biti u Međugorju i u Jeruzalemu. Jer to je za mene vjera. Ovdje imam vjeru, blagoslov i milost.'

O. Leonid je na kraju svjedočenja slušateljima Radiopostaje „Mir“ Međugorje još kazao kako je zahvalan Bogu da može i na ovaj način svjedočiti Gospinu milost, te dodao: 'Želim svim slušateljima radost. Htio bih da svaki od nas želi više ljubiti Presvetu Bogorodicu, jer ona je naša Majka. Ona voli svoju djecu. Spremna je za nas učiniti sve ako to od nje zatražimo. Osjećam, kad ne bi bilo Božje Majke, propali bismo. Zato svaku sekundu svoga života živimo s njom. Osjećam poziv da i ja pomognem da ljudi dođu u Međugorje. Da dovedim ovdje ljude koji strašno duhovno trpe!'

Svećenik Leonid je, na kraju, blagoslovio sve slušatelje.

Mir

O svom iskustvu Međugorja, miru i euharistiji govori o. Francis Gerard, svećenik koji je prvi put Kraljici Mira hodočastio godine 1983.

Priredila Ivana Miletić

Prije razgovora uslijedila je molitva:

U ime Oca i Sina i Duha Svetoga!

Duše Sveti, pomози me ovoga časa snagom Duha Svetoga koji dolazi od Oca i Sina Isusa, pomogni mi govoriti istinu zagovorom naše majke Marije, naše Gospe, Kraljice Mira. Sve to kako bih mogao ispričati priču o tvojoj mističnoj nazočnosti, koja me je dotakla, a neposredno i mnoge druge nakon toga. Dok sam propovijedao evanđelje u prepunoj crkvi sv. Jakova u Međugorju prije nekoliko godina, imao sam tu milost da propovijedam o Tvojoj velikoj ljubavi i pozivu na obraćenje, navlastito o Tvom pozivu na obraćenje preko sakramenta ispovijedi i pomirenja, što nam svima donosi duboki i neizmjerni mir, te sam mogao propovijedati o slavljenju Tebe u sakramentu sv. Mise, a to nam opet daje snagu da zadržimo taj isti mir.

I tako, kroz iskustvo da sam se našao doslovno u moru molitve, ovdje u Međugorju, okružen ljudima koji nose Isusa i Mariju u svojim srcima, počeo sam sve više zadobivati milost, te osjećati raj na zemlji, upravo ovdje, u Međugorju. I molim se da budem svjedokom ovdje, sada, te poruke ljubavi i mira svima koji će slušati i čitati, i cijelome svijetu.

Otac Francis dolazi iz okruga Down, Sjeverna Irska. Prvi put

u Međugorje je došao 1983. godine. Jedino čega se sjeća s toga prvog posjeta je hladnoća, koju je osjećao kao žrtvu. Nakon toga u Međugorje nije dolazio dugo godina. U međuvremenu, jednom je otišao na godišnji odmor u Irsku – jer je u to vrijeme bio na službi u Engleskoj – a kad je došao u Irsku, ljudi su tamo pričali samo o Međugorju.

Ipak, ponovno dolazi u Međugorje, jako skeptičan. Sumnjao je u sve što se ovdje događa. Čitajući, u Međugorju, neku knjigu o mariologiji, dogodilo mu se nešto neobično. O tome otac Francis kaže: „Dok sam čitao tu knjigu, pojavila se velika svjetlost, i kao da sam čuo nečije riječi: Ostavi knjigu. To mora da su bili Duh Sveti i Gospa. Osjetio sam poriv da molim molitvu koju vidio mole kad im se Gospa ukazuje, Vjerovanje i sedam Očenaša, Zdravomarija i Slavaocu. Kad sam počeo moliti, bio je dan, a kad sam završio, već je bila pala noć. Bijeli križ na vrhu Križevca odjednom je postao crn. Na njegovim dvjema stranama bila je vatra, a na tri strane vidio sam tri slova: M, I i R. Osjećao sam da me nešto dotaklo, da me čitav događaj mistificirao. Bio sam drukčiji. Bojao sam se kad sam vidio vatru, razmišljao sam što je to, što se događa, je li to pakao ili čistilište.“

Niz godina držao je to za sebe, sve dok nije upoznao svećenika koji je u to vrijeme u Irskoj uređivao magazin o Međugorju. Bio je to otac Patrick, koji ga je savjetovao da to ispriča nekome u Međugorju. Ipak, otac Francis osjećao je da je to poruka za njega osobno pa ju je i dalje držao za sebe. Saznao je da slova M, I i R u biti tvore hrvatsku riječ MIR. Počeo se moliti Gospi, prvo za svoj osobni mir, zatim za mir u obitelji, u narodima i konačno, za mir u svijetu.

„Molitvu za mir nastavio sam moliti do dana današnjega. Gledajući svećenike kako ispovijedaju i ljude kako dolaze na ispovijed, osjetio sam kako ljudi postaju ponizni, kako se mijenjaju. I sâm sam postao ispovjednikom, i tek sam tada shvatio što je to sakramentalna vrijednost i snaga mira za koji sam molio. Tada sam otkrio da mir možemo zadržati jedino u sakramentu sv. Mise, u euharistiji“, kaže otac Francis.

Na kraju, otac Francis pozvao je mlade da dođu i mole u Međugorju, mjestu koje je svojim ukazanjima blagosloвила Kraljica Mira. (S engleskog Tea Sušac)

Uistinu sam ugodno iznenađena

Inmaculada Molina, ekonomistica, tajnica Odjela za mlade pri Biskupskoj konferenciji Španjolske, ljetos je prvi put bila u Međugorju. Rado se odazvala podijeliti s nama svoja iskustva o Međugorju i poslu koji radi.

Ivana Miletić

Što Vas je ponukalo da dođete u Međugorje?

Prvi put sam ovdje i presretna sam što sam mogla doći. Za Međugorje sam saznala od svojih prijatelja koji su više puta hodočastili u ovo sveto mjesto. I moj je duhovnik bio u Međugorju i tu stekao divna iskustva. Došla sam zbog Mladifesta, ali sam ovdje i zbog jednog osobnog razloga. Naime, moj otac već godinu dana boluje od raka i došla sam se moliti za nj u mjesto gdje se izljevaju mnoge milosti, gdje su Gospodin i Gospa tako snažno prisutni. Došla sam se moliti za njegovo tjelesno ozdravljenje, ali i za to da ustraje u procesu obraćenja, koje je započelo s otkrivanjem bolesti.

Jeste li bili iznenađeni kad ste vidjeli ovo silno mnoštvo?

Još uvijek sam uistinu iznenađena. Neopisivo je. Nemam riječi kojima bih opisala ono što sam vidjela. Najbolje je da dođete i vidite, odgovorila bih svakomu tko se raspituje za Međugorje.

Po prirodi svoga posla, sudjelovat ćete u organizaciji susreta mladih s papom Benediktom XVI. u Madridu. Kakve su vaše obveze u tom pogledu?

Iskustvo koje se stječe u ovom mjestu prekrasno je i nezaboravno. Iskreno, tako žarku molitvu i predanje Gospodinu Isusu i Gospi nigdje nisam doživjela. Mladima u svojoj domovini pričat ću o Međugorju i Kraljici Mira, koja se svaki dan ukazuje i poziva nas k svome Sinu Isusu.

Susret mladih s Papom pripremamo s mnogo oduševljenja i iščekivanja. U Odjelu za mlade pri Biskupskoj konferenciji Španjolske zaduženi smo za pripremanje dana koji prethode susretu mladih, i to u svim našim biskupijama.

Mnogi će mladi htjeti doći na taj susret. Gdje će biti smješteni i kako mogu doći do informacija o susretu?

Susret će se održati od 15. do 21. kolovoza 2011., što su ujedno i Gospini dani. A dani koji prethode susretu započeti će 11. i trajat će do 14. kolovoza 2011. U ta četiri dana biskupije će otvoriti svoja vrata svim mladima i bit će prilike da se upoznaju španjolski sveci, samostani, crkve... Teško je predvidjeti broj mladih koji će doći, ali očekujemo između milijun i dva milijuna mladih. Bit će smješteni u Madridu i u pokrajinama. Otvorit će se vrata samostana, općina, škola, sportskih dvorana...

Kazali ste da volontirate na Radio Mariji?

Da, i to je prekrasno iskustvo. Uvjereni sam da Gospa vodi Radio Mariju, čiji program usrećuje tolike ljude diljem svijeta. U listopadu smo započeli s redovitim emisijom koju smo nazvali „Četiri vjetra“. Za taj smo se naziv odlučili zato što se tako zove mjesto na kojem je papa Ivan Pavao II. god. 2003. slavio Misu i susreo se sa Španjolcima. I bdijenje, koje će se održati uoči Susreta mladih, bit će upravo na tom mjestu.

Opet ćete doći u Međugorje?

Ako Bog da, doći ću uskoro. Iskustvo koje se stječe u ovom mjestu prekrasno je i nezaboravno. Iskreno, tako žarku molitvu i predanje Gospodinu Isusu i Gospi nigdje nisam doživjela. Mladima u svojoj domovini pričat ću o Međugorju i Kraljici Mira, koja se svaki dan ukazuje i poziva nas k svome Sinu Isusu.

Mariološki obrisi franjevaštva nakon Škota

Nakon Škota franjevačka teološka misao, osobito ona mariološka, nalazi brojne učenike, a onda i učitelje. Između njih na prvom mjestu treba spomenuti neobičan lik blaženika Crkve, franjevačkog trećara Rajmunda Lulskog, koji je rođen prije Škota, oko 1230. god., u Palmi na otoku Mallorci.

fra Miljenko Šteko

Blaženi Rajmund nije bio Škotov učenik, ali je nakon njegove smrti još gotovo desetljeće živio i bio aktivan. Napisao je nevjerovatnih 265 (dvjesto šezdeset i pet) djela, od kojih mnoga s područja teologije i mistike. Zanimao se i za filozofiju te lingvistiku. Zbog svoje oštroumnosti i produktivnosti, u povijesti je ostao poznat kao onaj koji je *prosvijetljen* – *Doctor illuminatus*. Potjecao je iz plemićke obitelji. Oženjen, no ne posve uzorna života. Ali ga je dotakla milost, po životopiscima, upravo dok je maštao o grijehu. A na svetkovinu Franje Asiškoga godine 1263., dok je slušao propovijed o životu sv. Franje, u njegovoj se duši događa istinsko obraćenje. Pristupa franjevačkom trećem redu. Uz molitvu mnogo studira, putuje, hodočasti, svjedoči, uvjerava i propovijeda. Osniva u Miramaru i franjevački studij za pripremljanje franjevačkih misionara. Sve želi privesti Kristu. Putuje papi u Rim. Posjećuje crkvene sabore i zagovara križarsku vojnu. Nalazi ga se u Parizu gdje na učilištu pobija averoističke zablude; put ga nosi na Cipar, na Rodos i u Afriku. Ide u Palestinu, u Armeniju i Siriju. Život je okončao mučeničkom smrću – kamenovan je u Bugiju, u sjevernoj Africi. Među spomenutom brojnošću djela, osobito se ističu *Blanquerna*, *Descornort* i *Le cant de Ramon*, a glede naše teme njemu se ima zahvaliti sustavna preglednost nauka i marijanske pobožnosti u 13. stoljeću. U svome djelu *Disputatio* – a to je u ono doba učestalo razglablanje *Sentencija* Petra Lombardskog, on nedvosmisleno progovara o Marijinu Bezgrješnom začecu. Rajmund, prvi među skolasticima koji o ovoj tematici razlaže jezikom puka, u svom nauku ima dvije temeljne, duboko međusobno povezane odrednice: Stvaranje i Utjelovljenje. Za njega je temeljni cilj Stvaranja Utjelovljenje Riječi. Zato je i Marijina uloga neodvojiva od ovih odrednica. A ta uloga pretpostavlja Marijinu potpunu neoskrvnjenost grijehom. Budući da je u njezinu tijelu začat Sin

Iako Rajmund, jednostavno, ne piše o svim postajama Marijina života, njegov je pogled uvijek pogled sveukupnosti, upućen na činjenice Stvaranja i Utjelovljenja i oslonjen na njih.

Autoritetom onodobnoga sveučilišnog učitelja, fra Petar brani dotadašnje Škotove teze, nalazeći i nove argumente, kako bi na svjetlo ondašnjih akademskih prijestolnica postavio neoborivost Marijine cjeloživotne bezgrješnosti

Božji, ona nije mogla imati nikakva grijeha, uključujući i onaj istočni. U protivnom ne bi bilo Utjelovljenja. Da bi svoje postavke učinio razumljivijima, on piše *Dijaloge*, jednostavno sročene i dobro argumentirane. Stvošenje pita, a Bog odgovara (*De l'exemple de la branca maternal*). Točku na „i“ uvijek stavlja Milost koja snagom Duha Svetoga čuva Mariju od prvog trenutka zemaljskog života. Bogomaterinstvo je jedini razlog i Uznesenja Marijana. To traži dostojanstvo Sina (*Benedicta tu in mulieribus*). Iako Rajmund, jednostavno, ne piše o svim postajama Marijina života, njegov je pogled uvijek pogled sveukupnosti, upućen na činjenice Stvaranja i Utjelovljenja i oslonjen na njih.

Fra Petar Aureole

Škotov učenik fra Petar Aureole, u nekim izvorima nazvan i Oriole (1280. – 1322.), ušao je u povijest mariologije po svome najpoznatijem djelu *Tractatus de conceptione Beatae Mariae Virginis*. To djelo nastalo je 1315., a plod je mnogih prijašnjih fra Petrovih intervenata u raspravama oko Marijina Bezgrješnog začeca. Autoritetom onodobnoga sveučilišnog učitelja, fra Petar brani dotadašnje Škotove teze, nalazeći i nove argumente, kako bi na svjetlo ondašnjih akademskih prijestolnica postavio neoborivost Marijine cjeloživotne bezgrješnosti. Stavljajući u prvi plan Božju svemogućnost, fra Petar aktualizira učiteljevu tezu: *potuit, decuit ergo fecit!* K tomu, on ide i korak dalje od Škota u odgovoru na tada živo raspravljana pitanja Marijine izuzetosti od grijeha (ili) i zakona grijeha. Petar ovdje uvodi distinkciju između zakona i čina. Naime, budući da je i Marija kći Adamova, utoliko ljudsko stvošenje, zakonom je i kći srđbe Božje zbog grijeha praroditelja. Slijedom toga, i Marija bi bila podložna toj srđbi da ne bijaše unaprijed zaštićena, odnosno očuvana. Uvodeći bit Božje Svemogućnosti, fra Petar ne okli-

jeva jasno izreći kako je Bog to Mariji i učinio. Istom crtom promišljajući on govori i o Marijinu umiranju, odnosno usnuću i prelasku u slavu. Budući da ju je Bog sačuvao od grijeha, sačuvao ju je i od grobne stvarnosti koju Adamovo potomstvo baštini na zemlji.

Fra Franjo De Meyronnes

No, ovu tematiku znakovitije obrađuje drugi Škotov učenik, fra Franjo De Meyronnes, profesor u Parizu oko 1320. godine. On u svom djelu *Sermones de Sanctis* navodi nekoliko razloga u prilog Marijina Uznesenja na Nebo. Prvo: Bogomajčinstvo je Mariju učinilo slobodnom od prokletstva Evina. Drugo: Ujedinjenost Majke u poslanju Sina traži to jedinstvo i nakon ovozemnoga života. Treće: Nespojivo je dostojanstvo Majke Božje i poniženje grobne stvarnosti. Četvrto: Snaga Kristova mogla je Mariju osloboditi ljudske smrti. Te peto: Punina milosti nadilazi snagu smrti. On će, po uzoru na svoga imenjaka, utemeljitelja i oca Franju, uvesti razlikovanje smrti. Zapravo, kao u Franjinoj Pjesmi stvorova i drugim *Izvorima*, i za njega postoje dvije smrti, ona tijela i ona duše. Valja se prisjetiti Franjinih promišljanja koja su postala predmetom ovih *Sermona*: „Pogledajte, slijepi, koji ste prevareni od svojih neprijatelja: tijela, svijeta i đavla, da tijelu godi grijeh, a gorko mu je služiti Bogu, jer sva zla, mane i grijesi izlaze iz srca čovječjega, kako Gospodin kaže u Evanđelju. I ništa nemate ni u sadašnjem vremenu ni u budućem. Mislite da ćete dugo posjedovati ispraznosti ovoga vremena, ali se varate, jer će doći dan i sat na koje ne mislite, ne znate ih i ostaju vam nepoznati. (...) Neka svi znaju da gdje god i na koji god način čovjek umire u smrtnome grijehu... đavao mu grabi dušu iz njegova tijela s tolikom tjeskobom i boli da to ne može nitko shvatiti osim onoga koji prima. I svi talenti i vlast i znanje i mudrost što misli da

ima, oduzet će mu se. Sve svoje ostavlja rođacima i prijateljima, i oni sve uzimaju i dijele i poslije govore: 'Prokleta mu duša, jer nam je mogao više dati i steći nego li je stekao!' Tijelo pojedu crvi. I tako gubi i dušu i tijelo u ovom kratkom životu i ide u pakao gdje će se mučiti bez svršetka“ (2P 69-71; 82-85). De Meyronnes razvija svoj nauk o Marijinoj izuzetosti, zaštićenosti, a onda i milostima koje može nama darovati kako bismo sami umakli grijehu i smrti vječnoj. A Sermonom prigodom svetkovine Uznesenja, Franjo naglašava, potkrepljujući svjedočanstvima, kako su privrženost i nauk o Mariji duboko ukorijenjeni u vjerničkome puku. (Usp. *In festo assumptionis Mariae Virginis*, sermo 4, f. 106rb-va.)

Fra Vilim Notthinghamski

Valja spomenuti još jednoga branitelja škotizma glede Bezgrješnoga začeca Marijina, fra Vilima Notthinghamskog (1270. – 1336.), nositelja katedre teologije na oxfordskom učilištu. On u svom nauku redovito polazi od Stvoriteljeva dara milosti koju su najprije primili a onda izgubili Adam i Eva. Tijelo je bilo podložno duhu, osjeti razumu, a razum Stvoritelju. Grijehom se sve to izokreće. I tako traje do Marije. Bog radi Marije priprema i njezine roditelje. Pročišćava njihove grješne čine glede Marije. Odnosno, onemogućava grijehu da preko roditelja dopre do Bezgrješne Djevice Marije. Fra Vilim uvodi toliko pojedinosti u teoriji pročišćenja i posvećenja da je nemoguće nešto izostaviti a da bi u prikazu lanac argumenata bio cjelovit. (O ovom je autoru doktorsku disertaciju god. 1976. napisao J. Barbarić) Neumoran branitelj onoga što je Škot naučavao o Blaženoj Djevici Mariji bijaše i fra Ante Andrés, Škotov učenik, nazvan *Scotellus*. Neka djela najprije pripisana Škotu, naknadnim proučavanjem, vraćena su pod Andrésovo autorstvo – iako su u biti Škotove postavke izrečene na drugačiji način. Još jedan Škotov učenik, fra Ivan De Bassolis (1290. – 1333.), u svojoj *Raspravi o Sentencijama* Petra Lombardskog, povezuje istovremenost Kristova i Marijina predodređenja, zaobilazeći na jednostavan način rasprave o grijehu praroditelja. On sve usmjeruje na Krista, kročeći putovima poznate franjevačke teologije kristocentrizma, gdje Marija Bezgrješna, uz svoga božanskog Sina, ostaje najčistije ljudsko stvošenje. Marija je, jednostavno, Bezgrješna. I za kraj jedna lijepa misao blaženoga Rajmunda Lulskog, iz njegova mistično kristocentrična spjeva *Cant de Ramon*: „Pronašao sam novo znanje. Znanje po kojem će se upoznati Istina, a laž izgorjeti do temelja!“

Isplativi godišnji odmor

Mjesec kolovoz je mjesec kad mnogi ljudi pokušavaju na najbolji način iskoristiti zasluženi godišnji odmor. Napraviti određeni odmak od radnih obveza i dopustiti sebi vrijeme (ne)rada, barem ne onog svakidašnjeg. To je, u svakom slučaju, dobro. No, svakog nam se ljeta nameću i neka pitanja vezana za odmor, primjerice izbor mjesta i sadržaja koji će nam omogućiti da doista odmorimo i dušu i tijelo. Hoćemo li poći na more ili u planinu, u neku drugu zemlju, ili ćemo..., dvojbe su kojima se bavimo u trenutcima pripreme za odmor.

s. Dominika Anić

Reinhold Schneider jednom je rekao da „tišina nahrani, buka istroši“. Zato danas toliko i čežnemo za tišinom, jer smo iskusili „istrošenost“ izlažući se buci sadašnjosti, koja toliko snažno do nas dopire i orobljava nas iznutra. Oduzima nam mir i čini nas agresivnim i nervoznim ljudima. Ljudima koji su razdražljivi i brzopleti, koji reagiraju više iz povrijeđenosti nego iz razumnosti.

Potražiti tišinu

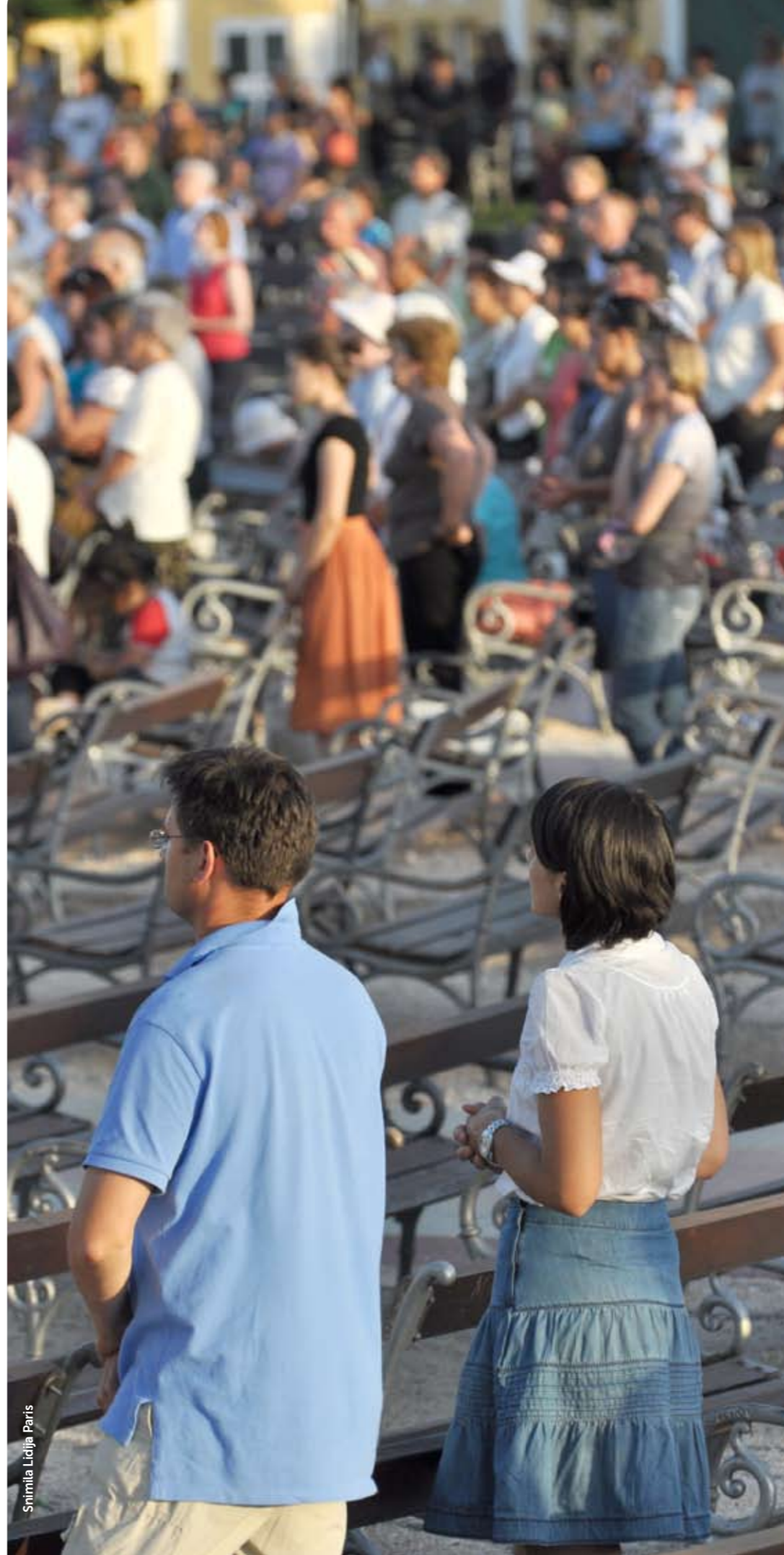
Zašto nam se to događa? Jedan od odgovora mogao bi biti i ovaj: zato što ne uspijevamo pronaći tišinu ni u sebi, ni izvan sebe. Zato što se te tišine na određeni način i bojimo. I kad odemo na tzv. godišnji odmor, često izaberemo bučna mjesta s mnoštvom ljudi koji se gužvaju na plažama i zaglušujuće zvuke glazbe koja više iritira nego zabavlja slušatelje. Zašto danas sve više ljudi pribjegava ovakvim mjestima za odmor? Jer se možda bojimo tišine, jer se bojimo susreta sa samima sobom, jer nam uvijek treba dodatna zabava izvana kako bismo na trenutak zaboravili sebe i probleme koji nas pritišću. Umjesto da bude baš obrnuto, da godišnji odmor utrošimo u taj tako potreban susret sa sobom samima. Umjesto da potražimo

mjesta i fizičke tišine kako bismo nahranili svoju dušu i okrijepili tijelo, mi se s godišnjih odmora često vraćamo potrošeni i jednako bezvoljni, bez nove snage ili žara.

Buka svijeta u kojem živimo često je moćna, ambijent za normalan život obolio, a čovjek u svemu tome često otuđen, prepušten da ga nose svakojaki vjetrovi u ovom kockanju ljudskom što krči „sigurne“ putove zabludi, kako sv. Pavao piše Efežanima. Jedna od njih je i ta da ćemo se odmoriti ako se dobro „izludujemo“, ako na godišnjem odmoru sebi dopustimo takvo „opuštanje“ koje će zanemariti i ljudske i Božje zakone. Rezultati obično bivaju porazni za čovjeka; on iznutra postaje sve opustošeniji, nesposoban pronaći tišinu i zadovoljstvo u svojoj svakidašnjici. A da ne govorimo o osjećaju krivice i nekom teškom okusu promašenosti nespojive s ljudskim dostojanstvom.

Kao što ima ljudi koji godišnji odmor iskoriste za lude provode i dizanje svih „ograda“, ima i onih koji sebe smatraju toliko umornima (od pojedinih odgovornih službi) da bi se neprestano i samo odmarali. Odlaze u planine i na mjesta gdje će imati svoj mir i razraditi neke svoje planove za „spašavanje“ svijeta, ali bez imalo osjećaja za potrebe sadašnjeg trenutka i ljudi s kojima im je živjeti.

Nije uvijek lako izdržati tišinu, jer ona bilježi i najdiskretnije titraje duše koji nam govore tko smo mi zapravo. Otkriva nam naše najdublje čežnje, skrivene misli i zločeste planove, naše sitne osvete i čangrizavosti, tešku narav ili životne rane koje nisu zacijelile.

Snimila Lidija Paris

Sveta čežnja

Znamo koliko nam je teško doći do iskustva tišine koja hrani, koja nije umjetna ili koja bi u ovom našem bučnom svijetu sama po sebi bila razumljiva. Potrebno je i te kako ozbiljno nastojanje s naše strane da dođemo do tog iskustva. Ali i vanjski uvjeti koji bi nam pomogli oživotvoriti to iskustvo u svojoj svakidašnjici. To nije lako ni zbog toga što smo u vječitom bijegu od samih sebe. Potrebna je i određena doza odvažnosti, pa i ljudske zrelosti da bismo se mogli zaustaviti i izložiti vlastitom nedostatku. Samo čovjek iskren pred sobom i pred Bogom ima realne šanse za rast. A to se isplati.

Ovakva hrabrost donosi unutarnji smiraj a vanjsku raspoloživost za djelovanje. Dostigavši u dodir sa samima sobom, prepoznat ćemo čežnju koja je nešto sveto u nama. Ona nas dovodi u dodir s unutarnjim bogatstvom naše duše, koje je neizmjereno jer je božanski dar svakom pojedincu. Kad zadovoljimo svoju potrebu za komunikacijom, uvijek nabubri u nama ta čežnja za tišinom u kojoj se uvijek iznova možemo regenerirati kako bismo bili svježiji za djelovanje i aktivno sudjelovanje u životu.

Tišina kojoj težimo ima i jedan drugi učinak. Ona nas pročišćuje i bistri. Naše se emocije svako malo miješaju s emocijama drugih ljudi s kojima dolazimo u kontakt, pogotovo s onima s kojima dijelimo isti prostor i isto vri-

jeme. I mi se vrlo često osjećamo iznutra uprljanima. I tada nam je tako potrebna ta kupelj šutnje da se očistimo. Ako u sebi čutim osjećaje ljutnje, gorčine ili razočarenja nekim postupcima drugih ljudi, znak je to da sam uprljana i da trebam pročišćenje. Čežnja za tišinom bistri smućenost u meni i dovodi me do iskustva jasnoće u svim segmentima djelovanja.

Nije uvijek lako izdržati tišinu, jer ona bilježi i najdiskretnije titraje duše koji nam govore tko smo mi zapravo. Otkriva nam naše najdublje čežnje, skrivene misli i zločeste planove, naše sitne osvete i čangrizavosti, tešku narav ili životne rane koje nisu zacijelile. Potrebno je veliko pouzdanje u Božju dobrotu kako ne bismo pobjegli od sebe samih nego se zagrlili i u svjetlu Božjega prihvaćanja krenuli dalje. A za to je idealno vrijeme godišnjih odmora. Najbolje ćemo ga iskoristiti ako se sretnemo sa sobom, ako napravimo rezime svoga života i djelovanja.

Odbacimo ono što ionako pripada „odlagalištu“ i samo nas dodatno opterećuje. Pročistimo ono što je vrijedno zadržati, produbimo ono što treba ostati kao izvor snage i blagoslova. Preispitajmo svoje međuljudske odnose, motive naših prijateljstava i druženja. Ako tako pristupimo potrebi godišnjeg odmora, vidjet ćemo da imamo puno „posla“ sa samima sobom. Ali taj posao je daleko isplativiji od onog fizičkog.

Dobro bi bilo

*Znađem da dobro bi bilo buci svijeta oteti trenutke tišine
Kako bih u njima usidrila svoju dušu
Da postane prostrana za blagoslove i rane
Otvorena za križeve*

*Znađem da dobro bi bilo od buke svijeta otrgnuti dio puta
Kako bi slobodan bio za posve nove korake
Otvoren za nove susrete, suputništva nova
I sasvim slučajne prolaznike*

*Znađem da dobro bi bilo od buke svijeta otrgnuti dio čežnje
Kako bi u meni podržala žižak mudrosti za sutra
Da posuda mog bića mogne udomiti nova iskustva
Blizina i prijateljstva*

*Znađem da dobro bi bilo od buke svijeta otrgnuti malo vedrine
Da nađe mi se spremljena za tmurne dane
Za nove izazove, odnose, ljude i zanose nove
Svjedočkog poslanja*

Blagdan sv. Jakova

Snimili Foto Đani i Lidija Paris

Sloboda se mora dogoditi u nama

Propovijed šibenskog biskupa Ante Ivasa na Kosovu Polju kod Knina, 26. srpnja 2010., na blagdan sv. Ane i Joakima.

Svake godine na današnji dan, 26. srpnja, Crkva po svem svijetu slavi spomen svete majke Ane i svetog oca Joakima, roditelja naše Gospe Marije („bake i djeda“ Gospodina našega Isusa Krista).

I danas ovdje, kod svete Ane, mi hodočastimo da zahvalimo Bogu za sve majke i očeve, bake i djedove našega naroda, za one iz svekolike naše povijesti hrvatske, vjerujući da su baš oni bili i najveća dragocjenost i životna snaga naše povijesti. Jer Bog nas je preko njihove otvorenosti daru života darivao novim životima djece koju su oni prihvaćali, rađali, podizali i čestito odgajali, pa i u svakakvoj oskudici, siromaštvu i bijedi. Vjerovali su da su djeca najveći Božji blagoslov i najveće bogatstvo naroda. Oni su rađali i odgajali svoju djecu da budu dobri i vjerni zaručnici, supruzi i roditelji. Divimo se bogatstvu svadbenih i obiteljskih običaja u svim krajevima Hrvatske. Moralno jaka i čestita hrvatska kršćanska obitelj odgajala je marne graditelje i hrabre branitelje ove zemlje Hrvatske. Zato s punim uvjerenjem i zahvalnošću tvrdimo da je kroz sve vjekove upravo obitelj bila najveće bogatstvo naroda hrvatskoga. Obitelji su nosile i iznijele sve križeve našega naroda, s njime su umirali i s njime pobjeđivali. Zato smo, svim paklenim silama nasuprot, ostali na ovoj svojoj grudi hrvatskoj. I jesmo tu! I bit ćemo tu dok bude bilo stamene vjere oca naših u našim sjećanjima i srcima. Dok budemo dopuštali njihovim genima u nama da nam prenose mudrost kako živjeti čestito i hrabro, vjerno Bogu i narodu, kao onaj dida sa Svilaje: „što mu planina isrcitala bore, što je crpio snagu tamo gore... Poštenim putem ići, bit će teško, znaj, al samo ćeš tako stići gdje je vječni sjaj... , moj dida i ja, prijatelja dva...“

Sveta Ano i Joakime, tako nam je potrebno da danas pred Bogom od koga ste izmolili svoju svetu kćer, podržite našu molitvu Bogu da naš narod sačuva tu vjeru da je majčinstvo i očinstvo dar odozgo, znak najvećeg Božjeg povjerenja, da su djeca dar i blagoslov Božji. Mi danas ovdje molimo da u ovom vremenu koje na neviđeno stravičan način obezvrjeđuje Božje svetinje braka i obitelji, izruguje bračni život, začecje i rađanje, koji na sve mo-

guće načine obezvrjeđuje kršćanski odgoj djece i mladih, mi molimo da naš narod sačuva kršćanske obitelji i obiteljske vrijednosti. Da u našoj Hrvatskoj svi i na svim razinama podržimo obitelj i programe za obitelj. Jer je bolna činjenica pred kojom stojimo istinita: u Hrvatskoj je sve manje novih brako-

va, sve je manje novorođene djece. Smrt i nestanak cijeloga naroda opasno nam prijete. U Hrvatskoj je svake godine više grobova nego kolijevki! I nisu tome prvi uzrok materijalni problemi, kako neki govore. Treba nam svima više duhovne snage i povjerenja u Boga darivatelja života. Mi danas za to molimo i s

U Hrvatskoj je svake godine više grobova nego kolijevki! I nisu tome prvi uzrok materijalni problemi, kako neki govore. Treba nam svima više duhovne snage i povjerenja u Boga darivatelja života.

našom Marijom, Gospom i Majkom hrvatskoga krsnog Zavjeta, u koji su ušli naši praci i pramajke u samim počecima naše hrvatske povijesti (od stoljeća sedmog, kako volimo pjevati), otkako smo na ovoj zemlji i moru lijepom, nama najljepšem, da u ovoj našoj Hrvatskoj bude novih majki i očeva i nove djece, jer u ovoj zemlji ima mjesta i ljepote za sve, u izobilju.

Istina o njima i naša je istina

Došli smo ovdje danas učiniti spomen na našu braću i sestre, da „ne zaboravimo baštinu što nam namriješe!“ A baština koju nam namriješe je velika i važna, obvezujuća za našu sadašnjost i budućnost: treba nam otkriti i svjedočiti pravu istinu o onome što se njima i s njima ovdje dogodilo. Jer oni su i istina o nama, oni su i naša istina. „Istina će vas osloboditi“, rekao je Isus.

Kronika župe sv. Ante u Kninu i spisi arhiva biskupskog ordinarijata Banja Luke, i mnoga druga svjedočanstva, svjedoče da je na današnji dan godine 1941. župnik župe Drvar, vlč. Waldemar Maximilian Nestor, do-

šao sa svojim župljanima na hodočašće ovdje, svetoj Ani na njezin blagdan, kako je to i prije bio običaj. Došli su moliti za svoje obitelji, za svoju djecu, za svoj narod, oboružani jedino kronicama. Sutradan je bila nedjelja, pa da župljani koji su ostali u Drvaru ne bi bili bez Mise, župnik je s hodočasnici sjeo u „Šipadov“ vlak uskog kolosijeka. Na tromeđi Bosne, Dalmacije i Like, oko Trubara, vlak su zaustavili četnici. Pobunjenici su napali vlak, župnika su izvukli iz vlaka i s njime skupinu hodočasnika, okrutno ih poubijali a tijela im bacili u jamu Golubinjaču. Dakako, bez milosti, bez suda i ukopa, bez križa i spomena.

Istog su dana u Bosanskom Grahovu i okolnim selima srpski ustanici (četnici i „gerilski“ komunisti) poubijali Hrvate. Župnika vlč. Jurja Gospodnetića četnici su zarobili i 10. kolovoza, nakon okrutnog mučenja, nabili na ražanj i pred njegovom ga majkom živoga ispekli. Slična sudbina zadesila je i vlč. Krešimira Barišića u Krnjeuši. Tako su tih dana i tjedana, po kratkom krvavom postupku, organizirani četnici Draže Mihailovića, u prvom redu, i partizani komunisti koji su im se (povremeno) pridruživali, gotovo cijeli kraj istočne Like i jugozapadne Bosne očistili od svega nepravoslavnog puka u cilju stvaranja tzv. „homogene Srbije“ u znaku kokarde. I to uz podršku i razumijevanje talijanskih fašističkih postrojba. Nekakvom antifazišizmu tada još nije bilo traga.

Mi ovdje nismo došli optuživati, ovo je mjesto ljubavi, ali sjećati se i zgražati se možemo i moramo! Mi smo se ovdje došli kršćanski moliti za našu braću i za pobjedu istine o njima, jer ta je istina bila ubijena i prešućena. Štoviše, najstrože je zabranjeno da bude istina, pod prijetnjom smrću onima koji bi je i pokušali otkriti. „Smrt fašizmu – sloboda narodu“ bila je parola koja je nekima sve dopuštala i sve opravdavala i vješto skrivala. I to sve zato da bi se konstruirala druga „istina“, lažna istina koja je postala službena istina, privilegirana, revolucionarna, partijska istina (partizanska, antifaziistička...). Jedino se ona smjela širiti svim propagandnim sredstvima. Ona je proglašena veličanstvenom i slavnom. Podignut joj je veličanstveni spomenik. Ona se slavila, morala se slaviti kao „Dan ustanka naroda Hrvatske i BiH... (i to antifaziistički).

Ako je to tako moralo biti u stravičnoj ideologiji i praksi „sovjetskog“ komunizma crvene zvijezde, srpa i čekića, koji se proglašio apsolutnim gospodarom istine i sudbina ljudi i događaja i tako se vladao... „Ili tako ili nikako!“... imamo pravo pitati, u Slobodi Istine: Čiji ustanak, ustanak na koga, i protiv koga? pitamo s ubijenim hodočasnici svetoj Ani... Treba nam istina, a ne stare paro-

le! Čujemo, eto, kako će se opet podignuti isti spomenik, i kako će se na istom mjestu slaviti isto slavlje, istoj toj „revolucionarnoj istini“. Smijemo li reći da je to zaprepašujuće!!!

I danas nam pokušavaju pisati povijest

Radovali smo se kad smo mogli povjerovati da je došao kraj vremenima ubijanja, mučenja i masakriranja tolikih istina, da je došlo vrijeme da ubijene istine budu iskopane, kako god to mučno bilo, da se istini dadne pravo na život, da se nepravedno osuđene istine rehabilitiraju, da im se dade počast, priznanje, zahvalnost, da se žrtvama da dostojna počast i svaka moguća zadovoljština. Da prestanu tolike i tako strašne traume koje su trovale ljude i ljudske odnose desetljećima... Znano je kako mnoge teške traume u čovjekovoj duši, u ljudima i narodima, u obiteljima, u društvu, proizlazve upravo iz ubijenih istina, okrnjenih, izvrnutih, iz prešućenih, potisnutih istina...

Mi danas molimo, mi moramo moliti da bismo u Istini i ljubavi, u oslobođenosti i slobodi, mogli u ljubavi, miru i zajedništvu živjeti svoju sadašnjost i svoju budućnost. Nije moguće i ne smijemo bez toga naprijed. Nema naprijed! „Molitva je duša ljudskog dostojanstva i ljudske duhovnosti“, govorio je moj prethodnik, biskup Srećko, u najtežim danima, kad je i ova crkva svete Ane bila srušena od temelja (kad se opet ubijala istina), kad je osobno osjetio dokle može ići zaslijepljenost mržnjom zbog laži koja je bila stalno podržavana, poticana, jarena, baš zato da se ubije prava istina. Govorio je tako tada kad je tu nedaleko bio zaustavljen „balvan“ barikadama, i kad je mladić s druge strane barikade dovikivao onom što je biskupu naredio da izide iz kola: „Ubij ga, to ti je Stepinac!“ I tada je govorio iz vjere da jedino „molitva čuva čovjeka i u najtežim časovima, da se ne zamračni u njemu čistoća pogleda, čistoća srca, dugoročnost i nada (u pobjedu istine). Molitva je unutarnja duša svega ljudskog života, svega ljudskog nastojanja...“

A iz ljubavi prema istini moramo ponoviti istinu, koja je jedna od najmučnijih muka i tragedija naše povijesti: da su nam istinu o nama često pisali drugi, za vojnim i političkim stolovima, od Venecije, Beča, Istambula, Pešte, Pariza, Moskve, do Beograda... Dužni smo, iz poštovanja prema onima nepobrojavima, koji su žrtvovali svoje živote za obranu i afirmaciju istine o nama... Dužni smo zbog svoje djece i mladih, zbog naše budućnosti... Dužni smo i zbog naše poznate sklonosti da brzo zabo-

Nastavak na 28. str. ►

Župa Međugorje proslavila Sv. Jakova

Središnjim misnim slavljem u Gaju, blizu crkve, u nedjelju 25. srpnja u 11 sati, župa Međugorje proslavila je Sv. Jakova, blagdan svoga nebeskog zaštitnika. Sv. Misi prethodila je procesija s kipom sv. Jakova uz pjevanje litanija. Ove godine kip su nosili predstavnici Vionice, a župljani su se za proslavu pripremili trodnevnicom koja je započela u četvrtak 22. srpnja večernjim molitvenim programom u 18 sati. Na dan proslave bilo je i redovito mjesečno cjelonoćno klanjanje.

Međugorska župa utemeljena je 1892. i stavljena pod zaštitu sv. Jakova apostola. Te godine sagrađena je župna kuća, a samo pet godina potom, 1897. godine, trudom župnika i mještana sagrađena je župna crkva. Iako je za ono vrijeme bila prostrana i lijepa, trusan teren na kojem je sagrađena s vremenom je oštio njezinu nosivost, pa je bilo neminovno graditi novu crkvu. Godine 1934. započinje, a 1969. završava izgradnja sadašnje župne crkve. I sve je teklo po ustaljenom događanju jedne obične župe doljeta 1981. godine, kad ovo mjesto i crkva postaju središnjom točkom okupljanja milijuna hodočasnika, štovatelja Kraljice Mira iz cijeloga svijeta.

Nebeski zaštitnik međugorske župe, sv. Jakov apostol, i njegov brat Ivan, bili su sinovi Zebedejevi, ribara na Genezaretskom jezeru. Sv. Jakov se najprije pridružio učenicima Ivana Krstitelja, a zatim postao Isusov učenik. Jakov je s Petrom i Ivanom bio svjedok uskrsnuća Jairove kćeri i Isusova Preobraženja. Bio je među onima koji su bili uz Isusa za vrijeme agonije u Getsemanskom vrtu. Jakov je prvi od apostola koji je položio svoj život za Evanđelje, 43. ili 44. godine, po nalogu kralja Heroda Agripe I. Zaštitnik je hodočasnika, a relikvije mu se nalaze u Compostelli, u Španjolskoj. Kip sv. Jakova u međugorskoj crkvi, slično kao i na drugim mjestima, prikazuje sveca hodočasnika s hodočasničkim štapom u ruci, s tikvicom za vodu i školjkom iz koje se pije.

Središnje misno slavlje predslavio je mladomisnik fra Slaven Brekalo, a misno slavlje pjevanjem uveličao je Veliki župni zbor pod ravnanjem s. Slavice Kožul.

U Međugorju je na blagdan sv. Jakova slavljeno još trinaest sv. Misa na stranim jezicima za hodočasnike iz Izraela, Engleske, Francuske, Irske, Italije, Ukrajine, SAD-a, Slovačke, Poljske, Češke, Mađarske, Latvije...

Iz Italije i Češke biciklima u Međugorje

Početak srpnja u Međugorje su pristigli i hodočasnici biciklisti.

Skupina iz Italije biciklima je stigla 1. srpnja. Prešli su put dugačak

930 kilometara. Kažu: „Mi smo već pet godina u nekoj vrsti prijateljstva s raznim mjestima, i svake godine idemo na hodočašće u neko drugo svetište. Prošle smo godine bili

u Lurdu, a ove smo godine u Međugorju.“ Na putovanje biciklima odlučili su se i Patrik Rezač i Jozef Fiala iz Češke. Put od nepunih 1200 kilometara trajao je devet dana. „Proputovali smo Slovačku, a onda nastavili kroz Austriju. Tamo smo od svećenika dobili i hodočasnički blagoslov. Put smo potom nastavili prema Mariji Bistrici. I onda je slijedilo Međugorje. Kad smo stigli, najprije smo se pomolili ispred crkve te sudjelovali na večernjem molitveno-liturgijskom programu“, kažu ova dvojica biciklista. Jozef dodaje kako ga najviše raduje to što će se u Međugorju ispovjediti i tako potpuno očistiti svoje srce. Za Međugorje je čuo od svojih prijatelja koji su sudjelovali na Festivalu mladih. „Međugorje je mjesto gdje se čovjek može smiriti te patnju i muku predati Kraljici Mira“, jednoglasno će ovi hodočasnici.

Statistike za lipanj 2010.

Broj podijeljenih sv. pričesti: 182.500
Broj svećenika koncelebrana: 4932
(164 dnevno)

Susreti u Međugorju

Novinari Radiopostaje „Mir“ Međugorje susreli su se s mnogim sudionicima 15. međunarodnog seminara za svećenike u Međugorju (28. lipnja – 3. srpnja 2010.), na kojem je sudjelovalo preko 250 svećenika, dakona i bogoslova. Svi oni ističu radost što su u Međugorju i govore da će se rado ponovno vratiti.

Amando Sanz i Luis Maria Tejerina, svećenici iz Španjolske, od samog početka prate događanja. „Željeli smo biti blizu Gospe“, kažu. Već nakon prvoga dolaska, svoja su iskustva prenosili drugima. Činili su to s velikom radošću i oduševljenjem. I nikad se nisu razočarali. Marija ima veliku ulogu u evangelizaciji svijeta, drže oni.

Neki od sudionika spominju kako su u Međugorje dolazili već u prvim godinama. Sjećaju se sela s malo kuća i noći koje su provodili pod vedrim nebom – jer nije bilo smještaja. Nekoliko mladih sudionika seminara svjedoči kako je klica njihova zvanja rođena u Međugorju, i ovdje su kako bi zahvalili Gospi. Brojni svećenici hodočastili su i za 29. obljetnicu Gospinih ukazanja. Tada nam je don Damiro Vuletić kazao: „Ovo mjesto i ova događanja ne mogu biti slučajni. Toliki susreti, tolike ispovijedi, tolike molitve i obraćenja! Vidim tu veliki blagoslov. Božja poruka i Evanđelje upućeni su svima. Bog želi da se svi ljudi spase. Veliki plodovi Međugorja su molitva, ispovijedi, sv. pričesti, obraćenja. Svakom svećeniku ovo mjesto može biti mjesto ohrabrenja i utjehe, da vidi koliko se vjera živi i prakticira.“

Ne možemo ovdje zaobići ni svjedočanstvo trojice mladića, Vilčeka Novačkog, Ivana Mečara i Tomislava Požgaja, koji su sa zagrebačkih Kamenitih vrata krenuli pješice u Međugorje 12. lipnja 2010. godine. Stigli su na uočnicu, 24. lipnja, u 16 sati. „Putovali smo 13 dana. Gospa nas je pratila cijelim putem i iz dana u dan davala nam sve više i više milosti“, kažu Vilček, Ivan i Tomislav. Među brojnim talijanskim hodočasnici novinari su susreli i članove molitvene zajednice iz grada Aste, koja je nastala kao plod Međugorja. „Prije 25 godina rođena je ideja za osnivanje molitvene skupine, nakon jednog hodočašća u Međugorje. Gospa je u porukama pozivala na osnivanje molitvenih skupina i mi smo osjetili potrebu da u svome mjestu osnujemo jednu. U početku nas je bila nekolicina, a s vremenom se skupina povećavala“, kaže Bruno, voditelj skupine. Molitvena se skupina sastaje svakog četvrtka od 21 do 22 sata. Mole Gospinu krunicu uz meditativno razmišljanje i kratko razmišljanje na jednu od Gospinih poruka. Članovi molitvene skupine ističu kako mnoge osobe nakon hodočašća u Međugorje dožive promjene u vjerničkom životu. „Neki od njih nakon mnogih desetljeća ponovno pristupaju sakramentu sv. ispovijedi.“

21. Mladifest

U trenutku kad ovaj broj Glasnika mira predajemo u tiskaru, započeo je 21. Mladifest, molitveni susret mladih iz cijeloga svijeta. Očekuje se sudjelovanje više desetaka tisuća mladih, koji će šest dana provesti u molitvi, pjesmi, svjedočenjima. Susret započinje u nedjelju 1. kolovoza, krunicom, sv. Misom i dobrodošlicom mladih mladima po državama, a završava 6. kolovoza sv. Misom na Križevcu u 5 sati.

Ovogodišnji Mladifest održava se pod motom „Učitelju dobri, što mi je činiti da baštini život vječni?“ (Mk 10,17).

U sljedećem broju Glasnika mira donijet ćemo opširnu reportažu o 21. Mladifestu.

Posvuda se osjeća Gospina prisutnost

Između mnoštva hodočasničkih iskustava, od kojih većina ostaje nepoznata široj javnosti, svakodneвно susrećemo i one koji javno svjedoče o osobitim milostima koje su dobili na Gospin zagovor. Tako je i s bračnim parom Aidom i Javierom Eskildsenom, hodočasnici iz Paname, koji su došli u Međugorje zahvaliti Gospi za dar djeteta koje su dobili nakon devet godina braka.

Javier je prvi put došao u Međugorje 1988. godine. Katolički je odgojen, ali je dugo godina bio udaljen od Crkve. On svjedoči: „Vjenčali smo se 24. lipnja 1993., upravo na dan kad se Gospa, godine 1981., prvi put ukazala u Međugorju. Tijekom devet godina braka nismo imali djece. Moja majka, koja je hodočastila u Međugorje, inzistirala je da idemo ponovno. I tako smo došli, s ovom posebnom nakanom, u listopadu 2002., četrnaest godina nakon što sam prvi put bio ovdje. Popeli smo se u molitvi na Križevac i na Podbrdo. Do tada smo obišli mnoge liječnike, nisu nam rekli ništa loše, nisu nam rekli da ne možemo imati djecu, ali ih sve te godine nismo imali. Po povratku u Panamu, 8. listopada 2002., saznali smo da je Aida trudna. Duboko vjerujemo da smo dijete dobili po Gospinu zagovoru.“

Dječak Wilfred Mateo rodio im se 2. lipnja 2003. godine. Njihov ovogodišnji dolazak u Međugorje zahvala je Gospi za sve

milosti. „U Panami se mnogo zna o Međugorskoj Gospi. Svih ovih godina ljudi dolaze, imamo novine u kojima izlaze Gospine poruke. A mi osobno možemo posvjedočiti kako se ovdje osjeća mir, osjeća se poziv na obraćenje. Ovdje nas osobito oduševljava slavlje sv. Mise, molitva krunice i pobožnost klanjanja Presvetom. Posvuda se osjeća Gospina prisutnost“, poručili su na kraju.

Svećeničko ređenje u Mostaru

Na svetkovinu sv. Petra i Pavla, zaštitnika franjevačkog samostana i župe u Mostaru, mons. Rato Perić, mjesni biskup, zaredio je za svećenike dvojicu đakona Hercegovačke franjevačke provincije Uznesenja BDM, fra Slavena Brekala iz župe sv. Petra i Pavla u Mostaru i fra Stipana Klarića iz župe sv. Franje Asiškog u Bukovici. Uz o. biskupa suslavili su provincijal fra Ivan Sesar, gen. vikar don Tomo Vukšić i preko pedeset sve-

ćenika. U prepunoj crkvi, sv. misnom slavlju i ređenju nazočili su roditelji i rodbina novoređenika. U prigodnoj, nadahnutoj propovijedi biskup je naglasio svu ozbiljnost i odgovornost svećeničke službe, koja se sastoji u ljubavi i žrtvi a izrasta iz Kristove ljubavi i žrtve koju je on podnio na križu. Skladnim pjevanjem, pod ravnanjem s. Slavice Filipović, euharistijsko slavlje uzveličao je Župni zbor sv. Cecilije.

Na kraju slavlja nazočnima se, prigodnim riječima i čestitkama, obratio provincijal fra Ivan Sesar.

Slavlje je nastavljeno bratskim druženjem u samostanskoj blagovonici.

Fra Slaven Brekalo, koji je kao đakon bio na službi u župi Međugorje, mladu je Misu proslavio u nedjelju 4. srpnja 2010. u svojoj župi svetih Petra i Pavla u Mostaru.

Svečano misno slavlje započelo je u 11 sati procesijskim ulazom.

Snimio fra Dražan Boras

Humac – obred oblačenja i prvog zavjetovanja

U četvrtak 15. srpnja 2010., na blagdan svetoga Bonaventure, u vjernika punoj crkvi svetog Ante na Humcu i u nazočnosti mnoge braće, na večernjoj svetoj Misi u 19 sati, svoje redovničke zavjete nakon završenog novicijata položili su fra Damir Čamber, župa Posušje, fra Augustin Čordaš, župa sv. Ivana apostola i evangelista, Mostar, fra Alen Pajić, župa Domanovići, fra Ivan Penavić, župa Široki Brijeg i fra Tomislav Smoljan, župa Međugorje.

Isto tako, nakon završene postulature na Humcu, u novicijatu su ušli i franjevački ha-

bit obukli: Dragan Bolčić, župa Međugorje, Stjepan Leventić, župa Drinovci, Zvonimir Pavičić, župa Široki Brijeg i Hrvoje Stanić, župa sv. Petra i Pavla, Mostar.

Misno slavlje predvodio je i propovijedao fra Ivan Sesar, provincijal, koji je i primio prve zavjete braće koja su završila novicijatu, te primio u novicijatu četvoricu koja su završila postulaturu.

Provincijal je istaknuo da su novi članovi razlog istinske radosti našoj zajednici. Podsjetio je novake i zavjetovanike da je sveti Franjo u središte Pravila stavio Evanđelje: „Pravilo i život manje braće jest ovo: obdrža-

Dolaskom pred oltar, fra Slaven je kleknuo i primio roditeljski blagoslov. Zatim je mladomisniku riječi dobrodošlice i ohrabrenja izrazio župnik fra Šimun Romić, a prigodnom recitacijom, u ime obitelji i rodbine, obratila mu se rodica Josipa Brekalo. Mladomisnik je potom pristupio k oltaru i započeo misno slavlje. S njim su u koncelebraciji bili kolege mladomisnici fra Stipan Klarić i fra Vine Ledušić, te fra Robert Čibarić i fra Mario Zubak iz Zagrebačke provincije, provincijal, gvardijan, župnik i još petnaestorica svećenika. Propovjednik na ovom slavlju, fra Ante Marić, najprije se obratio mladomisniku, a onda njegovoj obitelji i svim vjernicima, naglasivši da je svećenik veliki dar za Crkvu i Božji narod i da je mlada Misa prigoda da se ponovno sjetimo Isusovih riječi: „Molite Gospodara žetve da pošalje radnike u žetvu svoju!“ Napomenuo je mladomisniku i to da sada, kao što sveti Pavao veli, „na sebi nosi biljege Kristove...“.

Na kraju misnog slavlja slavljenu su se još obratili provincijal fra Ivan i gvardijan fra Mate. Oni su najprije čestitali njegovim roditeljima i njegovoj obitelji, a njemu su poželjeli dobrodošlicu na njivu Gospodnju, mir i ustrajnost.

Ljudi velika srca

Među brojnim ljudima „velikog srca“ koji pomažu naše Majčino selo je i gospođa Carmel Horan iz Irske. Iz zahvalnosti dragom Bogu za sve što joj je učinio (majka je dvoje usvojene djece), gospođa Carmel trudi se pomagati drugima onim što je Bog njoj dao, a to je njezin prekrasni glas. Radi i svojim glasom slavi Boga u molitvenom centru Emanuel u Clonfertu (Irska), a kad god dođe u Međugorje, animira i pjeva na sv. Misi na engleskom jeziku. Ipak, danas najviše koristi svoj dar pjevanja u kreiranju nosača zvuka i održavanju koncerata od čije prodaje sav iznos ide u potpomaganje različitih projekata na lokalnom području (organizacija SOLAS u Irskoj koja pruža pomoć i podršku ljudima kada dođu u krizu i napast da počine samoubojstvo) i na svjetskoj razini (a to je naše Majčino selo). Osim te konkretne, materijalne pomoći, cilj joj je i preko svoga glasa dotaknuti slušateljstvo i pomoći mu da osjeti Božju snagu koja je u svakom od nas. Do sada je izdala dva nosača zvu-

Carmel Horan
Have courage i hold you by your hand

ka: I Know Who Holds Tomorrow i Have Courage I Hold You By Your Hand i, kako sama svjedoči, „preplavljena je pozitivnim reakcijama ljudi iz svih krajeva svijeta. Životi tih ljudi su dotaknuti snagom Evanđelja iz pjesama, a ja znam da ništa od toga ne bi bilo moguće bez molitve s kojom su stvarane.“

Hodočašće siromašnih obitelji i obitelji s puno djece

Organizaciji Roberta Rukavine i udruge Kup Karme održano je prvo hodočašće siromašnih obitelji i obitelji s puno djece Kraljici Mira u Međugorje. Drugog dana hodočašća, u subotu 26. lipnja, obitelji su posjetile i Majčino selo te Vrt sv. Franje gdje su se mališani zabavili u igri i jahanju konja. Nakon toga je slijedio posjet našoj zajednici „Milosrdni Otac“. U

poučnom svjedočenju dvojice bivših ovisnika mnogi su roditelji dobili nova saznanja i upute kako se brinuti o vlastitoj djeci, kako im biti blizu i kako im biti pravi uzor, da ih ne bi zaveli „lažni i lakši uzori“ koje nude mediji, svijet i sotona. Članovi zajednice pripremili su i odličan ručak za sve hodočasnike i sami ga posluživali. Hodočasnike je, na kraju posjeta, pozdravio naš ravnatelj fra Svetozar Kraljević, poželjevši

Posjet vidjelice Marije Pavlović

Nekoliko dana nakon 29. obljetnice Gospinih ukazanja, djecu u Vrčiću sv. Mala Terezija posjetila je vidjelica Marija Pavlović. Govorila im je o svom „prijateljstvu“ s Gospom te kako Kraljica Mira sve poziva na molitvu i kako se posebno raduje kad vidi obitelji koje se okupljaju u zajedničkoj obiteljskoj molitvi.

im puno mira i ljubavi u obiteljskom životu, sretan povratak te skori ponovni dolazak u Međugorje.

Snimio fra Dražan Boras

▶ **Nastavak s 23. str.**

ravimo istine o sebi samima i prepuštamo da drugi pišu svoje „istine“ o nama... Dužni smo, jer nas je to u povijesti stajalo i još nas stoji velikih tragedija... Mnogi nam i danas pokušavaju ubiti istinu i pisati našu povijest svojim „novim-starim“ rukopisom, domaćim i „haaškim!“

Komunističko ropstvo

Mi danas ovdje molimo Gospodina, još jednom ustrajno i strpljivo, da se istina već jednom počne uvažavati, da se istina ne ubija i ne drži zakopana u grobu..., jer nam je dosta otkrivenih jama i rovova, zakašnjelih sprovoda i ukopa tisuća o kojima se nije smjelo govoriti, ni za kojima ni majke nisu smjele plakati...

Mi stoga i ovdje (ponovno) molimo i zaklinjemo sve one koji to žele čuti i trebaju čuti da prestane već jednom to stravično manipuliranje istinom, prvo, fantomskim brojem žrtava, drugo, mahanjem antifašizmom i svojatanjem antifašizma kao isključive komunističke zasluge, što je velika i pogubna neistina. Neka se već prestane s tezom kako je komunizam oslobađao narode, jer je on i u Hrvatskoj, kao i svuda u svijetu, uspostavljao ropstvo nove vrste, sustavno trovao dušu i ovog naroda neograničenom količinom mržnje na sve Božje vrijednosti: i bogoljublje i čovjekoljublje i domoljublje..., šireći i namećući svim sredstvima i neograničenim moćima partije tzv. revolucionarni moral i istinu u sva područja života. I okrutno se obračunavao s tzv. reakcionarima. (Iz djetinjstva pamtim pjesmu skobjevaca: „Nosim kapu sa tri roga, ja se borim protiv Boga!“) Nitko nije tako ubijao istinu kao komunizam, kad su mnogi bili na stravične načine prisiljavani ubijati istinu u sebi i o sebi i drugima izdavati svoju savjest. Mnogi su prolazili užase logora, zatvora, kazamata, gdje su đavolskim metodama bili predgajani za „istine“, prisiljeni lažno svjedočiti protiv najbližih, gaziti svoje dostojanstvo do ludila i gađenja samima sebi!

Mi i danas ovdje molimo da prestanu nove manipulacije istinom, poluistinama i lažima, jer se to uvijek pretvara u nove optužbe i poniženja, u nove bičeve mržnje i podjela, u nova nezadovoljstva, muke i nasilja. Nisu li i sve strahote Domovinskog rata bile posljedicom sustavno ubijenih istina i stravično konstruiranih laži i podvala koje su smišljeno proizvodile osjećaj ugroženosti i poticale ideje o cijepanju i prekrajanu države Hrvatske, o tzv. krajinama, u kojima više i ne bi bila hrvatska, nego velika srpska država. (Stara i poznata četnička ideja i četnički cilj, koji je još u mnogim glavama, i ne samo u glavama!).

Kao da ovaj narod hrvatski na ovoj zemlji

svojoj nije bio nikad od nikoga i ničim ugrožen. Kao da nikad od nikoga nije bio na svojoj zemlji obespravljen, zanižkan, a mnogi su mu nijekali, osporavali i otimali ovu zemlju. Mnogi su bili istjerivani sa svojih ognjišta i raseljavani, „milom i silom“, na sve strane svijeta. Od Europe do Ognjene Zemlje i Novog Zelanda rasuta je još cijela jedna Hrvatska, često zaboravljena, optužavana, progonjena.

Opet se čuju glasovi „istine“

Mi danas ovdje molimo Boga i za one koji nemaju mira zbog zlodjela počinjenih u mržnji i laži, za one koje prešućene i otkrivene istine peku, progone ih ili ih iritiraju pa bi ih oni opet, po starom receptu, prekrajali ili ponovno u grobove zakapali i za to opet optuživali. Izgleda kao da se takvi sve više međusobno ohrabruju i sve glasnije čuju, kako bi opet ušutkali istinu i svojom „istinom“ udarali, pa i optuživali svoj narod, kako je to, nažalost, bilo.

Mi molimo za one koji upornim ponavljanjem obmana i laži, kako o komunizmu, tako i o Domovinskom ratu i braniteljima, otvaraju nove rane i izazivaju nove podjele, suprotnosti i političke obračune, siju nove nevjerice i sumnje te tako ugrožavaju potrebiti mir i sigurnost života u cijeloj zemlji. Ponavljam riječi biskupa sisačkog, mons. Vlade Košića, izrečene u Bleiburgu ove godine: „Prestanite, molimo vas, s tim izluđivanjem našega naroda. Neka se priznaju sve žrtve. Neka prestane ponavljanje laži, pisanje nedogodene povijesti i krivotvorenje istine.“

Mi ovdje molimo Gospodina za kršćansku hrabrost, za jakost duha i zajedništvo našega naroda, da uzmognemo bez mržnje, koja nikomu ne koristi a svima škodi, dopustiti i pomoći istini da nam se otkrije u svojoj cjelovitosti, jer samo nas „istina može osloboditi“, rekao je naš Gospodin, Učitelj i jedini pravi spasitelj svijeta. A treba nam prave slobode u ovim vremenima novih iskušenja na svim područjima života. U slobodu ovoga naroda i zemlje hrvatske uloženo je mnogo ljubavi, brige, krvi, stradanja, žrtava... Za slobodu sve djece Božje, Bog naš založio je sav svoj život na križu i pozvao nas da ga slijedimo. Križ je put i znak naše slobode u Bogu... Treba nam prave, istinite Božje slobode, Kristove slobode, da bismo mogli istinu živjeti, istinito opraštati, istinito se miriti, biti u miru i u ljubavi živjeti i graditi bolji život, i bolju domovinu, bogatu i sretnu za sve njezine ljude.

Sloboda se mora dogoditi u nama, u našim pametima, srcima i dušama. To može učiniti i darovati samo Bog. Sve drugo su isprazne fraze koje mnogi, osobito političari svih vrsta, koriste za nove podvale.

Naš čitatelj Otodije Šimić s Kupreza za obljetnicu ukazanja Kraljice Mira darovao nam je svoju pjesmu *Ukazanja Gospe u Međugorju*.

Pjesma od trideset i šest kitica ispisana je na papiru velikog formata i lijepo uokvirena. U jednom od sljedećih brojeva *Glasnika mira* objavit ćemo je u cijelosti, a u ovom broju objavljujemo pjesmu našega revnog čitatelja i promicatelja Filipa Marijanovića.

Bog je ljubav

Više godin' Gospa mira k nama hrli, da se više mi volimo, rukama nas svojim grli, kazuje nam pute što k Isusu vode on je za nas dao srce da mu se probode.

Mi smo slabi, grješni ljudi i imamo dosta mana zato majko budi s nama. Tvoj glas Majko mili nek' se svud po svijetu širi, među braću, sve Hrvate, po njem da se svi obrate sa krivoga svoga puta kojim narod mnogo luta.

Kad se lomi sve od boli, tada Majku svatko moli, Majko draga put nam kaži, ljubav svoju svim' dokaži. Mi ćemo se molit tebi, da nas vodiš Sinu, Kristu, čuvat ćemo ljubav čistu.

Filip Marijanović, Međugorje

Dječice...

Međugorski vidioci tvrde da je u jednom ukazanju Gospa plačući rekla: „Zaboravili ste Bibliju“! Listajmo zajedno Stari i Novi zavjet kako bismo upoznali Oca, Sina i Duha Svetoga.

Lidija Paris

U svojim nam se porukama Gospa često obraća s „dječice“. To je izraz u kojemu rado vidimo njezinu ženstvenu i majčinsku ljubav i nježnost, no taj isti izraz često nalazimo u Bibliji, a dolazi iz usta muževnih psalmista, proroka, apostola... „Kako se otac smiluje dječici, tako se Gospodin smiluje onima što ga se boje“, kaže Psalam 103,13.

Isus se svojim učenicima obraća s „dječice“ kada se s njima oprašta prije Muke: „Dječice, još sam malo s vama...“ (Iv 13,33). Obraća im se s „dječice“ kada im se ukazuje poslije Uskrsnuća: „Dječice, imate li što za prismok?“ (Iv 21,5). Sveti Pavao se prema vjernicima odnosi kao majka prema djeci koju je rodila i kaže im: „Dječice moja, koju ponovno u trudovima rađam dok se Krist ne oblikuje u vama“ (Ga 4,19). Sveti Ivan se vjernicima obraća s „dječice“ kada u svojim poslanicama želi izraziti svoju brigu za njih: „Dječice moja, ovo vam pišem da ne grijehite... Pišem vama, dječice, jer su vam grijesi oprosteni po njegovu imenu... Dječice, ostanite u njemu“ (1 Iv 2,1.12.28). „Dječice, nitko neka vas ne zavede!“ (1 Iv 3,7). „Dječice, ne ljubimo riječju i jezikom, već djelom i istinom“ (1 Iv 3,18). „Vi ste, dječice, od Boga i pobijedili ste ih jer je moćniji Onaj koji je u vama nego onaj koji je u svijetu“ (1 Iv 4,4). „Dječice, klonite se idola!“ (1 Iv 5,21).

U Gospinim se porukama riječ „dječice“ ponavlja više od tri stotine puta:

Dječice, ne bojte se, ne dajte se, budite jaki, ne dopustite da vas Sotona razvlači i radi od vas što hoće, ne gubite nadu, iskoristite svaki trenutak, nemojte odugovlačiti... Dječice, slušajte, shvatite, odlučite se, radujte se, otvorite se, otvorite svoja srca, klanjajte se, praštajte, živite poruke, postite, tražite mir, svjedočite...

Dječice, odlučite se za molitvu, obnovite molitvu, molite bez prestanka dok vam molitva ne postane radost, prihvatite molitvu s ozbiljnošću i molite, molite, molite... Dječice, budite otvoreni Božjoj ljubavi, ne tražite materijalnu utjehu nego tražite Boga, približite se Bogu, odlučite se za Boga, odričite se onoga što vas sprječava da budete bliže Isusu.

Dječice, u tišini srca ostanite s Isusom da vas on svojom ljubavlju mijenja i preobrazi... Dječice, molite za darove Duha Svetoga, dopustite Duhu Svetomu da vas vodi, prikazite svoje patnje kao dar Bogu, živite radosno

poruke evanđelja... Dječice, budite moji i odlučite se sa mnom za svetost, budite primjer, budite hrabri svjedoci radosne vijesti, budite radosni nositelji mira i ljubavi, budite radost!

Ta „dječica“ kojima se Gospa obraća nisu ni pasivna ni nezrela ni nemoćna. Gospa od njih traži da joj aktivno pomognu da bi im ona mogla pomoći. O tome govore tri poruke: „Pomozite mi da vam molitva bude iz srca“ (28. kolovoza 1986.). „Pomozite mi da vas prikazem Bogu“ (25. lipnja 1987.). „Pomozite mi svojim molitvama... da vam pomognem“ (25. svibnja 1995.).

Nema nikakve kontradikcije između zrelosti koja se od nas traži u vjeri, u obitelji, u profesionalnom životu – i malenosti pred Bogom. Odrasli se jedni prema drugima ne bi smjeli ponašati kao mala djeca, ali u odnosu na Boga oni mogu i smiju biti dječica, to je čak poželjno, jer tada čak i najveći, najjači i najpametniji čovjek ima nekoga pred kim smije i može biti malen, koga ne mora nositi nego se može dati nositi. „Može li žena zaboravit' svoje dojenče, ne imat' sućuti za čedo utrobe svoje? Pa kad bi koja i zaboravila, tebe ja zaboraviti neću. Gle, u dlanove sam te svoje urezao“ (Iz 49,15-16). „Dodite k meni... i ja ću vas odmoriti“, govori Gospodin (Mt 11,28). Pred Bogom smijemo biti slabi i maleni da bismo od njega primili snagu za djelovanje, da bismo mogli osnažiti druge. „Dječice, budite jaki u Bogu“ (25. svibnja 1988.).

Ovi tekstovi žele biti poticaj na čitanje Knjige nad knjigama. Bit će vam od istinske duhovne koristi samo ako budete prigrlili Bibliju i uronili u odlomke koji su ovdje navedeni, ako budete tražili dublje i dalje, i ako budete provodili mnogo, mnogo više vremena s Biblijom nego s ovim skromnim predloškom koji držite u ruci. Božja je riječ živa i djelotvorna (Heb 4,12). Ako se izložimo njezinu djelovanju, ona u sebi, sama po sebi, ima snagu mijenjati nas.

Ozdravljenje u noćnoj svjetlosti Neba

Rijetki su ljudi, pa i nekatolici, koji ne znaju za sv. Antu. Mnogi su po njegovu zagovoru pronašli izgubljene stvari, izgubljena srca, izgubljenu vjeru, izgubljenu sigurnost. Tako ima i ona pošalica kako se sa sv. Antom može nagoditi. Uglavnom, sv. Ante je, kako to neki vole reći, uvijek pri ruci.

Zabilježila s. Lidija Glavaš

U Padovi, talijanskom gradu 30-ak km zapadno od Venecije, regija Veneto, nazivaju ga jednom riječju: Svetac. Tu se nalazi prekrasna bazilika koja je unjerala grob ovoga Sveca i čuva njegove relikvije. Cijele padovanske obitelji redovito mu posjećuju grob i mole se za njegov zagovor. I bračni par Buso često je ovdje. Svoje jedino dijete, Silviju, od malena su donosili u ovu baziliku i tražili da je Svetac blagoslovi. Tako je bilo punih šesnaest godina kad je, nenadano, Silviju pohodila teška bolest. Što se, zapravo, prije šest godina događalo u obitelji Buso, čiji je dom praktično naslonjen na crkvu njihova Sveca, reći će nam sama Silvija. Ona je svoje svjedočanstvo započelo Marijinim usklikom kod rođakinja, svete Elizabete: „Veliča duša moja Gospodina i klikće duh moj u Bogu mome Spasitelju“ (Lk 1,46).

Zovem se Silvija, 22 su mi godine. Moj rodni grad je Padova, vjerujem svima poznat po našem Svecu, sv. Anti Padovanskom. Kći sam jedinica, imala sam zdravo i radošno djetinjstvo. Išla sam u školu, bavila se plesom, plivanjem, kao i moje kolegice. Roditelji su bdjeli nad mojim odrastanjem u svakom pogledu. No, iznenada se sve zaustavilo. Na blagdan svetoga Franje Asiškog, 4. listopada 2004., kad mi je bilo samo 16 godina, u nekoliko dana nakon visoke temperature, osjetila sam da više ne mogu hodati. Svi rezultati kliničkih ispitivanja bili su negativni... Liječnici nisu slutili da bih mogla proći kroz tako teške i bolne trenutke. Invalidska kolica odjednom zamijeniše moj brzi hod padovanskim ulicama. Moji roditelji, koji su uvijek bili religiozni, sada su se na poseban način utjecali Gospi za majčinsku pomoć. Molili su je da nas ne ostavi same u ovoj bolnoj kušnji. Moje se stanje naglo pogoršavalo. U samo nekoliko mjeseci izgubila sam jako mnogo na težini i osjećala sam bolove i grčeve u mišićima, nešto nalik na epileptičke krize. Roditelji se ni trenutka nisu odmicali od mene, pratili su svaki moj drhtaj i tražili način da mi olakšaju patnju.

Dok smo bili u crkvi nisam razmišljala o bolesti

Dok je siječansko sunce obasjavalo moj grad, ja sam slušala zvona s bazilike našega Sveca. Tada je moja mama razgovarala s jednim svećenikom koji je vodio molitvenu skupinu posvećenu dragoj Gospi. I svakog petka neizostavno, moja mama, tata i ja išli smo na molitvu krunice, na sv. Misu i na klanjanje Presvetom sakramentu. To mi je davalo neobičnu snagu, dok smo bili u crkvi nisam razmišljala o svojoj bolesti. Željela sam da, unatoč svemu, taj nutarnji mir i predanje stalno živim...

Jedne večeri u preduskršno vrijeme, poslije molitvenog susreta u crkvi, prišla mi je jedna gospođa i stavila mi u ruke Gospinu medaljicu govoreći mi da je blagoslovljena za vrijeme ukazanja u Međugorju. Nježno sam je pogledala, a ona mi tada reče kako ima samo tu jednu, ali u tom trenutku u srcu osjeća da je meni treba dati. Sa zahvalnošću sam je uzela i čim sam se vratila kući objesila sam je o vratu. Ta blagoslovljena medaljica s Gospinim likom bila mi je utjeha i zaštita.

Nakon uskršnih školskih praznika telefonirala sam ravnateljicu svoje škole sa zamolbom da mi dostave školske programe za razred koji sam pohađala, treći liceja, kako bih u iduća dva mjeseca mogla učiti i pripremati se za polaganje. Tako je i bilo.

U svibnju, mjesecu posvećenom Gospi, sa svojim sam roditeljima svaki dan išla na molitvu krunice i na sv. Misu. Iskreno govoreći, u početku sam to shvaćala kao obvezu, ali poslije sam sve više i više željela biti redovita. Svaki put kad sam bila u crkvi i molila se, nalazila sam ohrabrenje da ublažim napetost koju je prouzročila svijest da ne mogu biti kao moji vršnjaci i raditi sve ono što oni rade. U prvoj polovici lipnja položila sam ispite u školi. Svakako, to mi je bilo dodatno zadovoljstvo.

U Međugorju

Dobro se sjećam, bio je ponedjeljak, 20. lipnja. Moja liječnica fizijatrica saopćila mi je

da će nekoliko dana biti odsutna jer će pratiti svoju majku na hodočašće u Međugorje. Spontano, bez imalo razmišljanja, pitala sam je može li povesti i mene. Bez oklijevanja mi je odgovorila kako će se informirati o toj mogućnosti. I vjerujte, poslije tri dana već sam s tatom bila u autobusu sa skupinom hodočasnika za Međugorje. Došla sam tamo u petak jutro, 24. lipnja 2005. Sudjelovali smo u svim programima toga dana, a u Žutoj dvorani smo se susreli s vidiocem Ivanom, koji je u večernjim satima trebao imati viđenje na Podbrđu. Navečer, kad su me pitali hoću li i ja na brdo, odbila sam to obrazlažući da moja invalidska kolica ne mogu ići na brdo i da ne želim smetati drugim hodočasnici. No ti dragi ljudi nisu prihvatili moje obrazloženje. Ostavili su kolica u podnožju brda, a mene su na rukama nosili. Bilo je mnogo svijeta, ali smo uspjeli proći. Kad smo došli blizu, pogledala sam taj lijepi Gospin lik. Sjedi la sam mirno i počela moliti. Nisam molila za sebe niti sam tražila milost da opet prohodam, jer mi se to činilo previše nemogućim. Molila sam za druge, za osobe koje su tada trpjele. Sjećam se da su ta dva sata molitve brzo proletjela. To je prvo sjećanje na molitvu koju sam učinila zaista srcem. Malo prije ukazanja, vođa naše grupe, koji je sjedio pokraj mene, rekao mi je da zamolim Gospu za što god hoću. Ona će sići s neba na zemlju, biti tu pred nama i služiti nas sve jednako. Molila sam tada da imadnem snage prihvatiti kolica. Bilo mi je 17 godina i budućnost u kolicima ipak me vrlo strašila. Oko 22 sata zavladao je desetominutna tišina, i dok sam molila privukla me je jedna točka svjetlosti koju sam vidjela lijevo od sebe. Bila je to svjetlost lijepa, odmarajuća, nježna, za razliku od bljeskalica koje su se neprestano palile i gasile. Oko mene je bilo mnogo drugih osoba, ali u tim trenucima sve je bilo tamno. Bila je samo ta svjetlost koja me jako impresionirala, nisam je razumjela i više sam puta dizala i brzo spuštala pogled, ali krajičkom oka bilo mi je neizostavno vidjeti je. Kad je prestalo

Za mene je najveća milost to što sam otkrila vjeru i doznala koliku ljubav imaju Isus i Gospa za svakoga od nas. S obraćenjem je kao da je Bog upalio vatru unutra koja se stalno hrani i održava molitvom, Euharistijom...

ukazanje Ivanu, te je svjetlosti nestalo. Poslije prijevoda Gospine poruke na talijanski jezik, dvije osobe iz moje skupine uzele su me na ruke i ponijele me do mojih kolica. Kratkotoga pala sam unatrag, kao da sam se onesvijestila. Udarila sam glavom, vratom i leđima o ono kamenje. Začudo, nisam dobila ni najmanju ogrebotinu. Osjećala sam kao da sam na mekanom i ugodnom dušeku, a ne na onim tvrdim i ostrim hercegovačkim stijena-

ma. Čula sam jedan preslatki glas koji me je smirivao, nježio svojom milinom. Nakon pet do deset minuta otvorila sam oči i ugledala sam svoga oca kako plače. Ali prvi put poslije devet mjeseci osjećala sam svoje noge. Tada sam briznula u plač i drhtećim glasom rekla: "Ozdravila sam, hodam." Ustala sam kao da je to najnormalnija stvar. Svi duboko dirnuti, tiskali su se da mi pomognu sići s brda jer su se bojali da mi se što ne dogodi. Bila sam

vrlo uzbuđena. To je stanje nutrine koje se ne da opisati riječima. Kad smo se spustili i kad su mi približili kolica, odbila sam ih. Vjerovala sam da ih više neću trebati. Draga Gospa je svoju majčinsku ljubav prosula ove noći na mene. Od tog sam trenutka počela hodati. Sljedećeg jutra, već u pet sati, popela sam se na Križevac sama, na svojim nogama.

Prvih su mi dana mišići nogu bili oslabljeni, atrofirali su od paralize. Ali se ni u jednom trenutku nisam bojala da ću pasti jer sam osjećala da me čvrsto drže neki nevidljivi konci na ramenima.

Moj se život promijenio

Moram priznati, u Međugorje nisam otišla u kolicima misleći da se mogu vratiti na svojim nogama. Bio je to moj prvi odlazak u Međugorje. Bilo je prelijepo, zbog milosti koju sam primila i zbog ozračja mira, smirenosti, vedrine i radosti koja se tu diše.

Na početku nisam svjedočila jer sam bila mnogo stidljivija, bojažljivija nego sada. K tome, još sam često imala one tjelesne krize grčenja mišića, tako da u rujnu 2005. nisam mogla nastaviti školu, četvrti razred liceja. Kad je koncem veljače došao fra Ljubo držati molitveni susret u Piosasco (To), tada su me prijatelji nagovarali da odem tamo i dadem svjedočanstvo Božje ljubavi. Malo sam oklijevala, ali sam na koncu otišla. Svjedočila sam i molila krunicu. Prije nego sam otišla, fra Ljubo me blagoslovio i koji trenutak molio nada mnom. Za nekoliko dana iščezle su moje krize te vrste.

Moj se život sada promijenio, ali ne samo zato što sam fizički ozdravila. Za mene je najveća milost to što sam otkrila vjeru i doznala koliku ljubav imaju Isus i Gospa za svakoga od nas. S obraćenjem je kao da je Bog upalio vatru unutra koja se stalno hrani i održava molitvom, Euharistijom... Pokoji suprotni vjetar može zapuhati, ali vatra ovako održavana ne da se ugasiti. Beskrajno zahvaljujem Bogu na ovom neizmjernom daru!

Sada se u mojoj obitelji u susret svim problemima ide snagom krunice, koju molimo svaki dan nas troje zajedno, moj tata, moja mama i ja. U kući smo mirniji, raspoloživiji. Sretni smo jer znamo da Bog sve vodi, dobri sveti Bog u koga imamo puno povjerenje i do krajnosti smo zadovoljni što nas on i Gospa upućuju i prate.

Stoga, od srca želim da svatko osjeti i živi ljubav Gospinu i Isusovu, jer je to najljepše i najvažnije u životu.

Silvija i dalje odlazi na grob svoga Sveca u prelijepu padovansku baziliku, ali se i često vraća u Međugorje gdje su se, kako kaže, na njoj ostvarile Gospodinove riječi: „Ustani i hodaj!“

Marta ne čini krivo, ali Marija ima bolji izbor

Isus ne želi reći Marti kako je besmislen njezin trud, njezina zauzetost, gostoljubivost. On je samo htio naglasiti kako je Marija izabrala bolji dio, to znači da ni Martin nije loš, nego je Marijin bolji od njezina. To je pedagogija ljubavi koju Isus postavlja kao standard postupanja. Nije važno drugomu reći da ima krivo, važno je istaknuti što je bolje, plemenitije, i pozvati ga da čini tako.

fra Mario Knezović

Članovi mnogih duhovnih pokreta, kako onih redovničkih – monaških tako i laičkih, u osmišljavanju puta nasljedovanja Isusa Krista pokušavali su naći suglasje između kontemplacije i akcije, molitve i rada. Uspostaviti ravnotežu između apostolata i pustinjačkog stila života nije lak put. Stoga, mnogi duhovni oci navode kako je u životu teže prepoznati Božju volju nego je izvršiti. U susretu Isusa s Martom i Marijom (Lk 10 38-42) otkriva nam se, u najvećoj mjeri, redosljed onoga što treba činiti, što je važnije i bolje. Često ćemo biti diionicima prijepora i rasprava tko je u pravu u odnosu na izbor postupanja, Marta ili Marija. No, očito je kako nije važno utvrditi činjeničnu ili nečinu krivicu. Sporedno je što Marta hoće reći kako je njezina sestra lijena i ne mari za gosta, kao što nije presudno važno ustvrditi da je Martina predanost oko posluživanja uzaludna i promašena. Isus ne želi reći Marti kako je besmislen njezin trud, njezina zauzetost, gostoljubivost. On je samo htio naglasiti kako je Marija izabrala bolji dio, to znači da ni Martin nije loš, nego je Marijin bolji od njezina. To je pedagogija ljubavi koju Isus postavlja kao standard postupanja. Nije važno drugomu reći da ima krivo, nego je važno istaknuti što je bolje, plemenitije, važnije i pozvati ga da čini tako.

Marta potpuno ocrtava sliku svoga, ali i našega vremena u kojem živimo, pa i onoga unutar Crkve. Puno je prezauzetosti, rada, nadmetanja, užurbanosti. Na mnogim područjima, pa i na duhovnome, nedostaci se pokušavaju nadomjestiti prenaglašenim aktivizmom. Čovjek kao da biva zaposjednut mišlju kako mora sve učiniti i stići, kako bez njege ne može ništa i tako živi u ozračju pomisli da je nezamjenjiv. Isus reče: „Marta, Marta! Brineš se i uznemiruješ za mnogo, a jedno je potrebno. Marija je uistinu izabrala bolji dio, koji joj se ne će oduzeti.“ (Lk 10, 41-42). Da-

kle, riječ je o klasifikaciji ljestvice vrjednota i onoga što je najvažnije. Drugim riječima kazano, Boga treba staviti na prvo mjesto, ito ne radi njega, nego radi nas. Čovjek je tek vrijedan ukoliko je svjestan svojih granica i malenosti, te ukoliko shvaća da njegovo djelovanje ima izvor u Bogu – Riječi koja postaje u djelima vidljivom. Marta, vođena logikom zemaljskoga, bijaše pripravna pogostiti tijelo. No, Marija sjeda do Isusovih nogu i časti svoju nutrinu, srce i dušu slušanjem riječi Gospodinovih, jer, kako Isus reče: „Ne živi čovjek samo o kruhu, nego o svakoj riječi što izlazi iz Božjih usta.“ (Mt 4,4).

U kontekstu ove biblijske poruke jasno je da na prvo mjesto mora doći molitva i kontemplacija, a tek potom, kao izvorište iz toga, akcija i rad. Briga za mnogo čovjeka umara do te mjere da su odnosi i ljestvice prioriteta porbrkani. Gubitak smisla za male stvari ugušen je planetarnim planovima „spašavanja“ svijeta i upravljanja svime. Poruke raznih „proroka“ pršte na sve strane. Prepoznati pravu poruku traži čistoću srca, ispravnost nakana i otklon od mentaliteta stalnoga materijalnog interesa. Marija prepoznaje svoj kairós – milosni trenutak kad sve postaje nevažno u usporedbi sa šansom čuti što Isus poručuje. Zato se Marijin dio smatra najboljim, jer je to put koji će onda i preko služenja drugima, apostolata ljubavi, polučiti plodove nadahnuća i svjedočanstva vjere.

Snimio Siniša Hancić

Božja pitanja čovjeku

Da joj je otac njezin pljunuo u lice, zar se ne bi morala stidjeti sedam dana?

fra Iko Skoko

Biblija za Mojsija kaže da je bio „veoma skroman čovjek, najskromniji čovjek na zemlji“. Po Knjizi brojeva Mojsije je imao sestru Mirjam, a Aron mu je bio brat i pomoćnik. Mirjam i Aron Mojsiju nisu odobrili ženidbu s jednom Kušankom, tj. Etiopljankom. Zbog te ženidbe počeli su osporavati i njegov odnos s Bogom: „Zar je samo Mojsiju govorio Gospodin? Zar i nama nije govorio?“ (Br 12,2). Bog je čuo njihove riječi te ih je sve troje pozvao na sastanak u Šator sastanka. Gospodin je stao na ulaz u Šator te propovjedio Aronu i Mirjam kakav je njihov brat Mojsije. Između ostalog im reče: „Od svih u kući mojoj najvjerniji je on. Iz usta u usta njemu ja govorim, očevidnoću, a ne zagonetkama, i lik Gospodinov on smije gledati. Kako se onda niste bojali govoriti protiv sluga moga Mojsija?“ (Br 12, 7-8).

Cim je Gospodin napustio Šator sastanka, Mirjam je ogubavila. Aron se obraća bratu. Priznaje da su sagriješili, i moli ga da posreduje kod Gospodina za Mirjam da ozdravi. Mojsije se pomoli: „Bože, molim te, ozdravi je!“ Bog je čuo Mojsijevu molbu, obećava ozdraviti je, ali ipak ona treba osjetiti svoju krivnju i posljedice: „Da joj je otac njezin pljunuo u lice, zar se ne bi morala stidjeti sedam dana? Neka i ona bude odvojena izvan tabora sedam dana, pa neka se poslije opet pripusti“ (Br 12,14). Mirjam je bila gubava sedam dana i zato je morala boraviti izvan tabora. Pretpostavlja se da je narod volio i poštovao Mirjam, jer su je čekali sedam dana da ozdravi i pridruži im se na putu. Sljedeća postaja izabranog naroda bila je puštinja Paran.

Ostajem s Vama

Ti li si slatko svjetlo, što me ispunja i moga srca tamu rasvjetljuje? Vodiš me poput majčine ruke, i ako bi me napustio, ne bih više znala ni korak učiniti. Ti si prostor koji okružuje moj bitak i u sebi ga skriva. Iz tebe otpušten u ništavilo se pada, iz kojeg ti na svjetlo uzdižeš. Ti, bliži meni nego ja samoj sebi i unutarjniji od moje najdublje nutrine a ipak nedokučiv i neshvatljiv, kojeg ni jedno ime ne obuhvaća: Duše Sveti – vječna ljubavi!

Nisi li ti slatka mana, što se iz srca Sina u moje srce pretače, anđela i svetaca hrana? On, koji je iz smrti ustao na život, on je i mene na nov život probudio iz sna smrti. I nov život daje mi iz dana u dan, i jednom neka me njegova punina prožme, život od tvoga života – da, ti sam: Duše Sveti – vječni živote!

Ti li si zraka, koja od prijestolja suca bljesnu i prodrije u dubinu noći duše,

koja nikad sebe samu ne spozna? Milosrdno-neumoljivo prodire ona u bore skrivene. Uplašena od pogleda sebe same, ustupa prostor svetom strahu, početku one mudrosti, koja dolazi iz visine i u visinu nas čvrsto usidruje, u tvom djelovanju, koje nas nanovo stvara: Duše Sveti – zrako sveprožimajuća!

Ti li si punina duha i snage, kojim Janje skida pečate s Božjeg vječnog promisla? Tobom poticani jašu glasnici Suda svijetom i oštrim mačem razlučuju kraljevstvo svjetla od kraljevstva noći. Onda će biti novo nebo i nova zemlja, i sve dolazi na svoje pravo mjesto, po tvome dahu: Duše Sveti – pobjednička silo!

Ti li si graditelj, koji vječnu katedralu sazda, što od zemlje kroz nebo seže? Tobom oživljeni uzdižu se stupovi visoko i stoje nerazorivo čvrsti. Označeni vječnim imenom Božjim uspravljaju se prema svjetlu, noseći kupolu, koja sveti hram okrunjujući zatvara, tvoje djelo koje svijet obuhvaća: Duše Sveti – Božja oblikujuća ruko!

Ti li si, koji svjetlo zrcalo stvori, najbliže prijestolju Svevišnjega nalik moru od kristala u kojem se božanstvo ljubeći motri? Ti se priginješ nad tvoga stvorenja najljepšim djelom i bliješteći svjetli ti tvoj vlastiti sjaj ususret. I svih bića čista ljepota sjedinjena u dragom liku Djevice, tvoje zaručnice bez mane: Duše Sveti – Stvoritelju svemira!

Ti li si slatka pjesma ljubavi i svetog straha, što vječno odjekuje oko prijestolja Trojstva, što svih bića čisti zvuk u sebi spaja? Suglasje koje glavi udove pridružuje, u kojem svaki svoga bitka tajanstven smisao sretan nalazi te kličući izarava, slobodno opušten u tvome strujanju: Duše Sveti – vječno klicanje!

(Sv. Terezija Benedikta od Križa - Edith Stein)

Svaki put je kao da prvi put dolazim u Međugorje

Naš je sugovornik Boštjan Krajnc, mladi Slovenac iz Kamnika, mjesta nedaleko od Ljubljane. Njega često, po više dana, možemo sresti u Međugorju, gdje dolazi moliti i napojiti se na izvoru Kraljice Mira.

Priredio Krešo Šego

Kad ste i gdje rođeni, gdje živite i što radite? Za početak, predstavite se dakle našim čitateljima.

Rođen sam godine 1974. u Ljubljani, u Sloveniji, a stalno živim u Kamniku i radim u javnoj upravi.

Kad ste prvi put bili u Međugorju?

Bilo je to 18. ožujka 2001., za redovito godišnje Gospino ukazanje vidjelici Mirjani Dragičević-Soldo.

Kako se dogodilo da pođete na svoje prvo hodočašće u ovo mjesto? Od koga ste čuli za Gospina ukazanja, što ste o njima pomislili u tom trenutku, u smislu, je li moguće da se Gospa u naše vrijeme ukazuje?

To se dogodilo spontano, po Božjem planu. Moja je majka imala čast da je godine 2000. upoznala blagopokojnog fra Slavka Barbarića. Pričala mi je o njemu i pokazala mi fotografije s toga svog hodočašća u Međugorje. Sljedeće, 2001. godine, i sâm sam kao hodočasnik pošao sa skupinom u to sveto mjesto. Na sva ta svjedočenja o Gospinim ukazanjima rekao sam, hajde da vidimo što se zaista tamo događa.

Došli ste u Međugorje, i što se nakon toga događalo? Je li se u Vašem vjerskom i uopće u Vašem životu nešto promijenilo?

Imao sam čast biti nazočan kad se Gospa ukazala vidjelici Mirjani na redovitom godišnjem ukazanju, a poslije ukazanja jedna me je časna iz Oaze mira upitala što se to zbilo na mom licu. Odmah sam pomislio, što je to ona vidjela a da sam ništa nisam osjetio.

Poželjeli ste opet doći. Što hodočasnik vuče da više puta želi doći u neko mjesto, konkretno u Međugorje?

Kad sam došao prvi put, htio sam ostati zauvijek, tako sam se osjećao i vjerojatno je to na mom licu vidjela časna sestra. Onda sam u poruci čuo Gospine riječi, da Međugorje treba živjeti tamo gdje jesi: u kraju gdje boraviš, na radnom mjestu, svaki dan u susretu s ljudima... Mislim da je milost da hodočasnik može više puta doći u Međugorje. I fra Jozo Zovko često je znao reći da u Međugorje ne dolazimo slučajno, nego zato što Gospa tako želi. Svaki put

– a zaista dolazim često, kad god mogu – je kao da prvi put dolazim u ovo Gospino mjesto. Uvijek se osjećam ispunjeno i uvijek nekako pozvano.

U Međugorju ste boravili i po nekoliko tjedana odjednom, boravili ste u Oazi mira. Kako ste se na to odlučili i kakvo je iskustvo živjeti u Gospinoj zajednici?

Posebna je, nezaboravna milost, da sam boravio u zajednici koju je Gospa poželjela u jednoj svojoj poruci. U toj sam zajednici imao priliku susresti ljude iz mnogih naroda, braću i sestre što tamo žive, ali i biti s hodočasnica koji u zajednici ostaju neko vrijeme živjeti po Gospinim porukama. Bilo je izuzetno, premda ne znam talijanski, službeni jezik te zajednice.

Što ste naučili živjeti s njima?

Naučio sam da treba sve dijeliti i biti ponizan. Našem vremenu, osjećam, nedostaje upravo poniznosti.

Žar je sada još veći

Već od ljeta 1981. vjernici iz Slovenije počeli su dolaziti u Međugorje. Još se pamte one velike hodočasničke skupine koje su dolazile vlakom, po 600-700 ljudi. Osjeća li se u Vašoj zemlji i danas taj žar prvih dana?

U Međugorju se sve događa polako ali sigurno, kao što je Gospa više puta govorila vidiocima: Vi se ne brinite, vi samo molite, postite, živite moje poruke ... sve je u Božjem planu...

Znam, mi Slovenci smo i danas među onim narodima koji u vrlo velikom broju hrle ka Gospi, u sva njezina svetišta, kao što dojenče hrli k svojoj majci. Mislim, i osjećam, da je taj žar sada još živiji, izazivaju ga problemi u svijetu... Čuo sam za sva ta prva hodočašća Slovenaca, za vjernike koji su neustrašivo, vlakom, hodočastili u Gospino Međugorje. Poznajem mnoge od tih hodočasnika, oni rado svjedoče gdje su boravili (jer nije bilo kuća kao danas, živjeli su u šatorima, spavali u crkvi sv. Jakova), po koliko su sati putovali zbog blokada, ne znajući gdje će boraviti. Uza sve to, bili su vrlo radosni što su mogli biti blizu Gospe u njezinu, tada malom, a sada velikom-svjetskom hodočasničkom mjestu Međugorju.

Vidite li utjecaj Gospinih poruka iz Međugorja na život mladih u Sloveniji i, ako vidite, kakav je taj utjecaj? Dolaze li mladi u Međugorje, ne samo na Mladifest nego i na hodočašća kroz godinu?

Imam tu milost da, skupa sa salezijancem Francem Drobničem, župnikom iz Ljubljane (Rakovnik), svake godine, zajedno sa starima i mladima iz naše župe i okolice, dolazim autobusom na hodočašće u Gospino Međugorje. Mi Slovenci imamo posebnu milost što imamo fra Pašku, koji se brine za ispovijed i duhovnu obnovu Slovenaca i Hrvata. Kroz sve ove godine u Međugorju sam

upoznao mnogo ljudi, među njimu vidiocete fratre koji neumorno rade za nas hodočasnike. Svima sam zahvalan na svemu što čine za nas hodočasnike, bez obzira na to otkuda dolazimo. Naravno, s Međugorjem živim i kod kuće, a posebno rado pratim Radiopostaju »Mir« Međugorje. Ne mogu propustiti molitvu krunice, koju često predmoli brat Josip sa zazivima koji ulaze u srce svakoga molitelja i slušatelja. Ne propuštam ni svetu Misu ni druge sadržaje ove radiopostaje koja u srca unosi nadu i mir. Mislim podjednako, u srca mladih i starijih osoba. U Međugorju se sve događa polako ali sigurno, kao što je Gospa više puta govorila vidiocima: Vi se ne brinite, vi samo molite, postite, živite moje poruke ... sve je u Božjem planu...

Sveta Stolica osnovala je međunarodnu komisiju za Međugorje. Je li ta činjenica nešto promijenila glede broja slovenskih hodočasnika?

Za mene osobno, ta je komisija odgovor na sve molitve hodočasnika i kad ona ne bi ništa rekla jer, kao što piše u Svetom pismu, i kamen bi progovorio.

Što Vama osobno, Vašoj obitelji i vašim prijateljima znače Gospine poruke?

Gospine nam poruke puno znače, vratili smo se molitvi i, posebno, na što nas Kraljica Mira stalno poziva, čitanju Svetog pisma u kojemu nam Bog govori. Hodočasteći u Međugorje, čovjek jednostavno postaje drukčiji, sve se iz temelja mijenja.

Postoje li u Ljubljani molitvene skupine Kraljice Mira i jeste li uključeni u njihov rad?

Da, i u Ljubljani postoji molitvena skupina Kraljice Mira iz Međugorja. Najprije je bila u središtu Ljubljane, u ulici blagopojnog Ivana Pavla II., a poslije se preselila u Ljubljanu-Šiška, u Dravlje. Ja povremeno idem na susret zajednice koji počinje sv. Misom u 20 sati, a molitva traje cijelu noć. Molitveni sastanak naše skupine održava se jednom mjesečno, sa subote na nedjelju. U mojoj župnoj crkvi sv. Jakova svakog se četvrtka poslije sv. Mise također molimo na Gospine nakane. Vrlo rado idem na Misu u Kureščku, gdje je crkva posvećena Gospi Kraljici Mira. U crkvu također dolazi mnogo hrvatskih vjernika.

Uskoro ćete ponovno hodočastiti u Međugorje?

Naravno, već za Mladifest. Ne mogu nikako propustiti taj iznimni događaj molitve, svjedočenja i duboke vjere mladih iz svih krajeva svijeta.

Marija Bistrica – hrvatsko nacionalno svetište

Hrvatski narod s posebnim žarom štuje lik Majke Božje i odavna je s ljubavlju naziva Kraljicom Hrvata. Marija Bistrica je najveće marijansko svetište u Hrvatskoj.

Priredio fra Karlo Lovrić

Marija Bistrica, malo mjesto u Hrvatskom zagorju, od Zagreba udaljeno četrdesetak kilometara, tijekom povijesti razvilo se u poznato hodočasničko mjesto. Mnogi vjernici u skupinama i nerijetko kao pojedinci svakodnevno, posebice poslije Uskrsa pa do kraja rujna, rado hodočaste u ovo mjesto. Budući da je hodočasničko mjesto, mišljenja sam da će kao takvo biti zanimljivo i čitateljima Glasnika mira.

Da bismo saznali što se događalo u Mariji Bistrici u prošlosti, ali i u novije vrijeme, poslužio sam se objavljenim tekstom na interneta o Mariji Bistrici i Svetištu.

Visoki prirodni priraštaj

Hrvatsko zagorje je kulturno-povijesna hrvatska regija u sjeverozapadnom dijelu Hrvatske, od Zagreba odvojeno gorom Medved-

nicom odakle mu i naziv – „za gorom“. To je pretežno brežuljkast kraj između Maceljskog gorja, Medvednice i rijeke Sutle čijim se središnjim dijelom, u smjeru zapad-istok, pruža gorski niz Strahinčica-Ivančica koji dijeli Zagorje na dva dijela – sjeverni i južni. Sjeverno Zagorje, u porječju gornjeg i srednjeg toka Bednje, gravitira Varaždinu (dio je Varaždinske županije), a južno je u porječju Krapine i uz Sutlu (Krapinsko-zagorska županija).

Zbog guste naseljenosti i visokog prirodnog priraštaja sredinom XIX. stoljeća, zbog jakog usitnjavanja ionako malih posjeda, došlo je do agrarne prenaseljenosti i tada se Zagorje iz imigracijskog počelo pretvarati u emigracijski kraj. Stanovništvo se iseljavalo u Zagreb, ali i u druge krajeve središnje i istočne Hrvatske, ponajprije u poljoprivredne krajeve.

No sve do 1948. godine, zbog visokog prirodnog priraštaja, unatoč iseljavanju broj

stanovnika se stalno povećavao (do maksimalnih 273.000). Nakon toga započelo je razdoblje izrazitog smanjivanja broja stanovnika, koje traje sve do danas. Sada ima oko 207.000 stanovnika. Ipak, Zagorje još uvijek spada među najgušće naseljene hrvatske krajeve (oko 110 st./km²).

Zavjet Hrvatskog sabora

Hrvatski narod s posebnim žarom štuje lik Majke Božje i odavna je s ljubavlju naziva Kraljicom Hrvata. Marija Bistrica je najveće marijansko svetište u Hrvatskoj.

Ima dugu, višestoljetnu povijest. Samo se mjesto Bistrica spominje godine 1209. kao feudalni posjed župana Vratislava, a 1334. kao sjedište župe sv. Petra i Pavla.

Hrvatski sabor 1710. godine zavjetuje da će u crkvi Blažene Djevice Marije podići dostojan glavni oltar, a godine 1715. ispunjava taj zavjet i daje urediti veliki glavni oltar. Crkva je proširena i 1731. posvećena Majci Božjoj Snježnoj.

Današnja župna crkva u Mariji Bistrici građena je između 1879. i 1882., prema nacrtu bečkog arhitekta Schmidta, a pod nadzorom njegova učenika Hermana Bolléa. Djelomično je izgrađena na starim temeljima i proširena u neorenesansnom stilu; podignute su i nove arkade, a proširen je i novi župni dvor. Slikar Ferdo Quiquerez naslikao je 22 čudotvorna uslihanja po zagovoru Majke Božje Bistričke, a D. Novak izradio kipove Krista raspetoga i sv. Kristofora.

Za vrijeme gradnje uoči blagdana Uznesenja Marijina izbio je požar u kojem je oštećena cijela unutrašnjost crkve, osim velikog oltara i čudnog kipa Majke Božje. Novi je oltar posvećen 1883. godine.

Bistrička crkva 1923. dobiva naziv manje bazilike (basilica minor), a dodijelio joj ga je papa Pio XI. Nadbiskup zagrebački Antun Bauer, uz asistenciju nadbiskupa Alojzija Stepinca, godine 1935. okrunio je zlatom čudotvorni kip Majke Božje i proglasio Majku Božju Kraljicom Hrvata.

Kip Majke Božje Bistričke ovako je opisao mons. Svetozar Rittig, župnik Sv. Marka: „Biser bistričkoga svetišta je čudnovati kip Majke Božje Bistričke. Kip nije nikakva skupoćenost ni umjetnina. Ne odlikuje se nikakvom vanjskom ljepotom. Izdjelan je iz drveta i u prvi mah svojom skromnošću i tamnim obrazom čudno se doimlje duše, ali što duže stojiš i moliš pred neobičnim likom, sve te više osvaja i obuzimlje, navru ti suze na oči i osjetiš unutrašnju ljepotu skromne Madone i obuhvatiš smisao biblijskih riječi.“

Na 15. kolovoza 1971. održan je u Mariji Bistrici XIII. međunarodni marijanski kongres te je tom prigodom Biskupska kon-

ferencija Bistričko svetište proglasila Nacionalnim prošteništem čitavoga hrvatskog naroda. Iste godine u Mariji Bistrici održao se i Prvi hrvatski nacionalni marijanski kongres. Na 9. rujna 1984. održana je veličanstvena proslava završetka višegodišnjeg slavlja – trinaest stoljeća kršćanstva u Hrvata, tristota obljetnica našašća čudotvornog kipa Majke Božje Bistričke i Nacionalni euharistijski kongres.

Put križa – postaje

Prigodom dolaska Sv. Oca Ivana Pavla II. 3. listopada 1998., koji je proglasio zagrebačkog nadbiskupa kardinala Alojzija Stepinca blaženim mučenikom, u Mariji Bistrici je uređen okoliš. Početkom devedesetih godina prošloga stoljeća dovršen je i Križni put, koji je započeo Alojzije Stepinac kao zagrebački nadbiskup. Bile su postavljene prve četiri postaje, a preostale su donirali, odnosno financirali uglavnom Hrvati iz dijaspore. Tako su i Hrvati iz hrvatskih katoličkih misija u Švicarskoj sa svojim hercegovačkim franjevcima financirali postavljanje VIII. postaje, koju je uradio poznati umjetnik Ante Starčević. Njegovi su radovi i u crkvi na Širokom Brijegu, kao i velebni mozaik (sv. Franjo Asiški) na pročelju župne crkve na Kočerinu.

Karmel

S Marijom Bistricom povezan je i dolazak bosonogih sestara karmelićanka. Došle su 1939. u Hrvatsku na poziv zagrebačkog nadbiskupa Alojzija Stepinca. Temeljni kamen za Karmel Majke Božje Bistričke i blaženog Alojzija Stepinca blagoslovio je 11. rujna 1994. papa Ivan Pavao II. Iste godine kardinal Franjo Kuharić započeo je s izgradnjom samostana. Kada je 3. listopada 1998. papa Ivan Pavao II. kardinala Stepinca svečano proglasio blaženim, sestre karmelićanke uselile su se u samostan. Zagrebački nadbiskup Josip Buzanić posvetio je crkvu i blagoslovio Karmel 12. veljače 2000., a sestre karmelićanke istoga dana zatvorile su se u klauzuru. Spomenik Božju Kraljicom Hrvata. Sestere karmelićanke istoga dana zatvorile su se u klauzuru. Spomenik Božju Kraljicom Hrvata. Sestere karmelićanke istoga dana zatvorile su se u klauzuru. Spomenik Božju Kraljicom Hrvata.

Učile djevojke uzornom kućanstvu

Milosrdne sestre svetoga Vinka Paulskoga s kućom maticom u Zagrebu već u jesen 1872. došle su u Mariju Bistricu, a vezane su uz čudotvorni kip crne Bistričke Gospe, jer su ga, nakon požara u bazilici 14. kolovoza 1880., neko vrijeme čuvale u svojoj kući. Sestre milosrdnice su, sve dok ih komunističke vlasti nisu izbacile iz škole 1948. godine, vodile djevojačku pučku školu i učile djevojke uzornom kućanstvu.

Kao što nema nikoga iz Sinjske krajine da nije hodočastio Gospi Sinjskoj ili nijednog vjernika iz Hercegovine, a da nije hodočastio

Gospi Širokobriješkoj, tako bismo mogli reći, da nema nijednog Zagorca koji nije hodočastio Majci Božjoj Bistričkoj. Kako bi bilo lijepo reći kako nema nijednog Hrvata diljem svijeta koji nije hodočastio ili barem nije poželio hodočastiti Majci Božjoj Bistričkoj!

Želja nam je da čitatelji Glasnika mira dobiju potpuniju sliku o ovom značajnom nacionalnom svetištu Hrvata i jednoga se dana odvažte kao hodočasnici počastiti Majku Božju Bistričku svojom nazočnošću. Ne će ni njima biti uskraćena Božja milost koju će isprobiti Majka Božja u svoga Sina Isusa. Dakako, hodočasnici se razlikuju od turista. U bazilici, koja je opremljena novim ispovjedaonicama, dežuraju prokušani svećenici ispovjednici i u svako razumno doba dana na raspolaganju su vjernicima (penitentima) koji žele pomirenje s Bogom. Mariju Bistricu godišnje posjeti po nekoliko stotina tisuća hodočasnika.

Ovim tekstom o Mariji Bistrici želimo zahvaliti hodočasnici iz Marije Bistrice i cijeloga Hrvatskog zagorja što, dolazeći u Međugorje, kao i mnogi hodočasnici iz cijeloga svijeta, svjedoče o primljenim milostima po zagovoru Kraljice Mira. Međugorje, barem nominalno, nije ni nacionalno ni međunarodno svetište, ali je zato po ispovijedima nadmašilo i najpoznatija svetišta u svijetu i s pravom je nazvano „ispovjedaonicom svijeta“. Još uvijek ima međugorskih „hodočasnika“ koji se prvi ili drugi put ne usude pristupiti svetom ispovijedi (zbog straha, stida...), ali već treći put padaju „na zemlju“ (koljena), ne zbog penjanja na jedno ili drugo međugorsko brdo ili posta o kruhu i vodi (srijedom i petkom), nego zbog potrebe da se oslobode dugogodišnjeg tereta i tako dođu do mira u svom srcu.

Reci ti meni

Nitko ništa napravio nije, samo ti, i kad bi se tebe slušalo sve bi, jednostavno, procvjetalo. Znam, malo je ovo čudna rečenica, posebno za početak jednoga ovakvog oglada. Ali, nametnula mi se sama od sebe.

Miljenko Stojić

Prije nego što sam sjeo pisati čitao sam kako je Udba željela uništiti Crkvu u hrvatskom narodu pa su lažno optužili fratre za diverziju u tvornici nedaleko od njihova samostana i za ubojstvo nekadašnjeg njezina vlasnika. Sve su to nazvali „Čupanjem korova“. Uhićivali su, mučili i sudili u ime naroda. Također sam čitao o određenom našem znanstveniku koji kaže da je kršćanin, katolik. Pa onda u ime toga tuče po svemu oko sebe. Tko ne poznaje malo bolje temu, može mu i povjerovati. A da ne govorim o negdašnjem katoličkom teologu koji zadnjih mjeseci napisao pismo papi i svim biskupima svijeta. Čovjek održa predavanje svima, neki naši čak prenose te riječi bez bilo kakva objašnjenja. I tako, mreža se oko nas plete, polagano ali ustrajno. Ne paziš li, jednoga se dana nađeš u njoj ne primijetivši uopće da se to dogodilo. Život ide dalje, nestaje negdašnjih tvojih ideala. Progledaš li, nasmijati će ti se i reći da si sam izabrao. Reci ti meni, ima li smisla dopustiti sebi slomiti se i sluganski ponavljati ono što ti kažu?

Kakve veze ima rečenica s početka odlomka s rečenicom s kraja odlomka? Ni ja nisam siguran, idemo je tražiti.

Nekada, tamo u srednjem vijeku, sve se vrtjelo oko Crkve i njezinih službenika. Cvjetala je pobožnost, kultura, gospodarstvo. Ali cvjetala je i sebičnost i sve drugo što iz toga proizlazi. Propuštena je tako ta zlatna prilika prožetosti vjere i ljudskih darova. Počeo se opažati sve veći rascjep. I dođe do toga da vjeru proglašiš privatnom stvari, toliko nebitnom da se o njoj uopće ne treba raspravljati. Bezvezno, ali to prihvaćate i neki iz crkvenih krugova. Kao da im je dojadilo družiti se s Bogom pa bi se radije družili samo s čovjekom. Da, zaboravimo reći, taj čovjek je u međuvremenu proglašen ništa manje nego bogom. Sve počinje i završava u njemu. Iznad njega nema ništa osim društvenih zakona. A oni su promjenljivi. Tako više nije čudoreдно ono što je čudoreдно nego ono što se dogovorimo da je čudoreдно. Mali primjer. Spol nam je muški i ženski. Trećeg, jednostav-

no, nema. Da bi se tomu doskočilo, izmišljen je tzv. rod. Ono smo što se osjećamo da jesmo. Pusti tjelesne oznake, važni su ti naši osjećaji, koji mogu danas biti ovakvi, sutra onakvi. Beskrajna sloboda. Sve cvjeta. Pogledajmo javna glasila. Pokrivaju sva područja društvenog života. Religije se ne dotiču osim onda kad je se može napasti, s pravom ili ne. Ta ona je privatna stvar, rekospo. I na kraju se nađu neki koji bi nam htjeli kao otvarati oči. Pa govore o teorijama zavjere, tumače procese koji se odvijaju, prokazuju njihove nositelje. Takve sve treba strpati u ludnicu. Oprostite, ne radi se to tako u demokratskom društvu. Njih, jednostavno, treba natjerati da se sami proglašavaju takvima. A javna glasila su dušu dala za to.

Možemo, naravno, još o ovome raspraviti na ovaj način, ali čemu? Ovo su naznake blata koje nas okružuje i nije potrebno prljati se, potrebno je samo uvidjeti ga.

Gledam i gledat ću svijet oko sebe dok god mi Bog dadne dah života. Znam da trebam biti ponizan i znam da nisam takav. Pogriješim i neprestano se za to kajem. Nisu moje riječi najpametnije, o djelima da ne govorimo. I što sad? Ma ništa, ljudi moji! Idemo promijeniti svijet, naozbilj to kažem. Osmjelim se i bit će sve drukčije.

Radije se okrenimo mislima ili porukama Kraljice Mira. Možemo ih pronaći objavljenima na različite načine. Nekad su ti načini malo više, nekad malo manje suvremeni. Podrazumijeva se da bi bilo dobro da su na visini današnjeg načina govora. Nažalost, ne pazi se uvijek na to. Kao da Gospa ne govori sadašnjem, nego nekom prošlom vremenu. O budućem ne ću ni govoriti. Tko ovo nije shvatio, ne će ni to. Zamišljam kako bi to bilo lijepo kad bismo riječi Kraljice Mira što više ubacili u ovaj suvremeni svijet. Bi li se zaprljale? Ma kakvi! Djelovale bi na njega poput onih sastojaka za čišćenje. Jedino ih ne bi nestalo kao što njih nestaje. Svijet bi bio umiven i prepoznali bismo čime su nas sve varali. Reci ti meni, može li se to dogoditi? Valjda može, ako to hoćemo. Što valjda, zacijelo može! Postoji samo mali uvjet. Trebamo najprije sami povjerovati u sve to. Znam, bilo bi lakše sve preskočiti, ali je tako. Mi obnovljeni mijenjamo druge. I točka. Bože, kako jednostavno, a opet tako teško!

Gledam i gledat ću svijet oko sebe dok god mi Bog dadne dah života. Znam da trebam biti ponizan i znam da nisam takav. Pogriješim i neprestano se za to kajem. Nisu moje riječi najpametnije, o djelima da ne govorimo. I što sad? Ma ništa, ljudi moji! Idemo promijeniti svijet, naozbilj to kažem. Osmjelim se i bit će sve drukčije. Reci ti meni, mogu li računati na tebe. Zapravo, trebam pitati najprije sebe: reci ti meni, ti kojeg valjda najbolje poznajem, što misliš učiniti sa svijetom oko sebe? Baš me zanima odgovor!

Glasnik MIRA

O međugorskim događajima te odjecima u svijetu i u Crkvi čitajte u Glasniku mira, mjesečniku Informativnog centra MIR Međugorje.

Suradujte u Glasniku mira. Podijelite svoje dojmove i iskustva.

Uredništvo:

Glasnik mira, Gospin trg 1,

88266 Međugorje, BiH

Tel.: 00 387 36 653 327

Faks: 00 387 36 651 300

E-mail: kreso.sego@medjugorje.hr

Preporučite drugima Glasnik mira. Poklonite im godišnju pretplatu. Pretplatite se na Glasnik mira.

Služba pretplate:

Tel.: 00 387 36 653 342

E-mail: lidija.paris@medjugorje.hr

Sateliti:
Europa, Bliski istok i Afrika – HOT BIRD 6
Sjeverna i Južna Amerika – AMERICOM 4
Australija i Novi Zeland – OPTUS D2

RADIOPOSTAJA "MIR" MEĐUGORJE
Gospin trg 1
88266 Međugorje,
Bosna i Hercegovina

Tel.: ++387 36/653-328 uredništvo
++387 36/653-326 glavni tehničar
++387 36/653-310 marketing
Faks: ++387 36/651-300

e-mail: marketing@medjugorje.hr
www.medjugorje.hr

Tjedni molitveni program
– ljetni raspored (od Obljetnice do Mise na Križevcu)

PONEDJELJAK I UTORAK

7.30 h, 13 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18 - 21 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
18 h Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h Sv. Misa
20 - 21 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

SRIJEDA

7.30 h, 13 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18 - 21 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
18 h Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h Sv. Misa
20 - 21 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
22 - 23 h Euharistijsko klanjanje

ČETVRTAK

7.30 h, 13 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18 - 21 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
18 h Krunica
- U došašću, u božićnom vremenu i u vremenu kroz godinu: radosna otajstva i otajstva svjetla
- U korizm: otajstva svjetla i žalosna otajstva
- U uskršnom vremenu: otajstva svjetla i slavna otajstva
19 h Sv. Misa, blagoslov predmeta
20 - 21 h Euharistijsko klanjanje

PETAK

7.30 h, 13 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
16 h Križni put uz Križevac
18 - 21 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
18 h Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h Sv. Misa, blagoslov predmeta
20 - 21 h Čašćenje Križa

SUBOTA

7.30 h, 13 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18 - 21 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
18 h Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h Sv. Misa
20 - 21 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
22 - 23 h Euharistijsko klanjanje

NEDJELJA I BLAGDANI

7, 8, 11, 19 h Sv. Misa na hrvatskom
Ispovijed Prije podne za vrijeme Mise
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti sa svjedocima
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
16 h Krunica na Brdu ukazanja
18 - 21 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
18 h Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h Sv. Misa
20 - 21 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

21. Mladifest – prvi dan

